

ناول

زندمان ۽ زندان

جلاوي پبلڪيشن

19/7/17

PGR -

زندمان عؤزندان

(ناول)

جاویدارمان

عزت اکیڈمی پنجگور

کس بے جست ءاے کتاب ءیا ایشی ء بھرے چاپ ء شنگ کت نہ کنت ۔

کتاب:	زندمان ء زندان
تہر:	ناول
ندکار:	جاوید ارمان
اولی چاپ:	مئی ۲۰۱۷
دانگ:	۵۰۰
سرتاک:	میان اُستمانی آرٹ
ھورت چاری:	سعید عزیز اللہ، ملا مراد
نہاد:	۱۵۰ کلدار
مالی کمک:	واجہ رحمت صالح بلوچ
پرپس:	مقصود دانش پرپس اردو بازار کراچی
شنگ کار:	عزت اکیڈمی منجگور

نامدات

بلوچي ۽

اولي ناول ”نازڪ“ ۽ نبشته كار

سيد هاشمي

۽ نام ۽

لرط

- 1- دولمبرز ---- سعید عزیز اللہ
- 2- اولی در
- 3- دومی در
- 4- سیسی در
- 5- چارمی در
- 6- پنجمی در
- 7- ششمی در
- 8- ہتھی در
- 9- ہشتمی در
- 10- نہمی در
- 11- دہمی در
- 12- یازدہمی در
- 13- دوازدہمی در
- 14- سیزدہمی در
- 15- چار دہمی در
- 16- پانزدہمی در

دولبر

عزت اکیڈمی پنجگور اے گپ ۽ پھر بندیت کہ پنجگور ۽ سر ڈگار زبان ۽ لمبز انک ۽ پڑ
۽ ڈکال آماج نہ انت بلکیں ادالبر انک ہاس ردا انک ۽ کلیں تھراں نبشہ کارانی کمی نہ
انت۔ ناول تکنیک کارست وهد ۽ تام ۽ براجاہ دارگ ۽ مزنیں از می لوٹ ۽ گزرے
داریت بلے جاویدارمان اے ناول یا ایشی ۽ ناولٹ بکشے ۽ تہاگوں کمال ۽ از می پڑ
کاری ۽ تاں ہدے ۽ سوب مند بوتگ۔ باندا ت ۽ شرگدار (Critic) باید ایشی ۽
گیشتر بہ چکاس ایت ۽ پیسلہ بدنت۔

عزت اکیڈمی پنجگور ردا انک ۽ پڑ ۽ کلیں سستا ساچاں شے دیما آرگ ۽ جہد ۽ برجاہ

داریت۔

جاویدارمان پنجگور ۽ کبھی نیمگ ۽ سی کلومیٹر دور سوراپ ۽ ودی بوتگ۔

قرآن مجید ۽ حافظ انت۔ ڈگری کالج پنجگور ۽ بی۔ اے ۽ نور بر انت۔

اے گدار آئی ۽ مئے زندمان ۽ لھتیں ہاسیں پہناتانی سرانپیس اتگ کہ اے چاگرد

۽ ویشیں ہکس کشی ۽ کن انت۔ جاویدارمان مئے چاگردی نادراہیانی سرانگد کنت

ایشانی سراگپ جنت، ایشانی بارواجیر ایت ۽ وتی ند ۽ تاجین ایت ۽ کار بندیت۔

گال سنج آئی ۽ وت کتگ۔ آئی ۽ اے حساب ۽ سوراپ ۽ وڑس پد منتگیں ۽ بے

آپیں، بزگیں چاگردے ۽ کمال کتگ۔

ایشی ۽ ابید آئی ۽ بازیں آزمانک ۽ نبشتانک ماہتاک ۽ تا کبند اں شنک بوتگ

انت۔ اومیت انت کہ اے ورنانگول لہزانک ۽ وتی سیادی ۽ بُرزتری درجہ ۽ سرکنت۔

جاویدارمان باندا۽ نذیر ناصر، اے۔ آر۔ داد ۽ حنیف شریف انت۔

گذر ۽ من چہ عزت اکیڈمی ۽ نیمگا من بلوچستان ۽ جان سلامتی ۽ وزیر میر رحمت

صالح بلوچ ۽ منت ۽ گراں کہ آئی ۽ اے گدار ۽ چھاپ ۽ شنک ۽ ہا ترا مالی کمک کت۔

سعید عزیز اللہ

پنجگور

12-04-2017

زندان

ء

زندان

اولی در

کوئی ءتہا تہاری ءمانثانت۔ چرتاں برے اے کجاء برے آکج چک چک ء
چرت چرت بندات کت۔ آیاں چومنی پیم ءوہدے زانگ یلدا تک۔ آہم چومنی پیم
ءزاناں کہ انوں شپ انت یارو چپس انچوش کہ تہاری ءمانثانت آیاں وتی روزگار
بندات کت۔

اے وڑیں کوئی کہ آئی تہا تہاری بہ بیت لولک ءنا آشناں سہد ارانی ساڑنی بہ
بیت۔ انسان ادا تہنا پاوان کت نہ کت۔ بلے اے تہاری ءاے سیاں کوئی منی
زندمان انت۔ من مردم ءچا گرد ءسگ ات نہ کناں۔

منی اندر ءانچیں بے تاہیری ءبوت کہ منا گیش کوئی او پار نہ بوت۔ من چہ
تکلیں دمک ءبے راہی ءبے سامی روان بوتوں۔ بلے آروچ ءمنی بھت ءتالھ سک
زور ات۔ چوشکھ ناصر سالک ءدکان ءدپ ءمن گوستاں آئی منانہ دیست۔

آئی سر جہل ات۔ اے یکا جکہ کنوکیں دمک ءات۔ ایشی یک سرے گوں
مزنیں دگ ءلگت، دومی سر بند ات۔ بزاں ایشیکڈی منزل منی کوئی ءکڑا کلت۔

راستیں نیمگ ءکہنیں ماڑی اتاں، آہج زانگ نہ بوتوں کہ آیانی تہا مردم است
کہ نیست۔ پرچا کہ اے ماڑیانی چپ ءچا گرد ءبزیں، کہنیں درچکاں انچوش گپتگ
ات کہ چہ آیاں مردم بوگ ءیک چیدگ یے ودی نبوت۔ اے دمک مدامتھار ات،
مردمانی روگ ءایگ باز کم ات۔ چپیں نیمگ ءناصر سالک ءدکان ات۔

من زانت آچ بے کار نہ بیت اگاں آچہ گراکاں چٹیت پدا آوتی زراں
ساریت ہ حساب کنت۔ بوت کنت چہ ہے سبب ء من چہ ناصر سا لگ ء بدیں چماں
رکھتیاں۔

وہدے کہ من چہ اے تر سنا کین دمک ء در اتکاں ء مزین دگ ء سر بوتیاں۔ من
گوں وت ء جڑت کہ کز ء گور ء مردم مناسک ہیرت ہیرت ء چارگ ء اں۔ پر چاکہ
منی چچ ء پوشاک کہنتاں ء جاگہ جاگہ ء آیانی رنگ لکشنگ اتاں۔

مزین دگ ء راستیں نیمگ ء پہل ء ات۔ پہل ء چیرا کورے است
ات۔ چہ ہے کورا شہر ء تیوگیں گند ء گسڈ در اتکاں۔

من شتاں تاں چار راہ ء سر بوتیاں۔ منی چمانی دیما تھاری ء ما نشانت۔ ہم
پنچومن چہ وتی بالاد ء پکپاں۔ من چہ نزدیک ء دیوال ء کمک زرت۔ داں لہتیں
ساہت ء ہے جاور ء وت ء برجہ داشت۔ کشاد کشاد ء منی چمانی دیم یے تھاری
ہلاس یوان بوت۔ نون من پہمت منی اے درسیں جاور ء سبب چی انت، چوشکہ منا
سہبیگ انت کہ من ہچ نہ وارنگ۔ دل ء نہ گشت، بلے پہ بے سمائی من و اتر بوتیاں۔ من
جڑت منی بھت ء تالھ منامد ام ہمرائی نہ کنت۔

الم نیمراہ ء دروہیت۔ آروچی ہے وڑ بوت۔ من چہ ہما دمک ء ساری ء گوستاں
چہ ہما بدیں چماں رکھتیاں، بلے نون منی پاد منا پہ بے سمائی پدا ہما راہ ء برگ ء
اتاں۔ ناصر سا لگ ء دکان ء کش ء من کم ء اشتات جڑت۔

منا توک ۽ روگ تر سیت ۽۔ گڈی ۽ من وتی دل مزن کت دکان ۽ تہاشتاں۔
آئی وتی چم چست کتاں، منا انچو چاراں بوت گشے زان ۽ اے منی ۽ آئی اولی گند ۽ مند
انت۔

آئی اچکئی من گوں اے گیاں پر وشت۔
”واجہ، من حمل آں۔“

آئی ہچ پد کرد پیش نداشت۔ پدا من گشت۔
”من حمل، حمل شے۔“ مز نیں دیرے ۽ رندنوں آئی وتی سر سرینت۔
”ہمو، بس کن من زان ۽ ترا پچا نیاراں!“ آئی چہ زہر ۽ گشت۔ من هاموش
بوتاں۔

پدا آئی جست کت۔ ”چی لوٹے؟“
”سگریٹے ۽۔“ من پہ بے سمائی پسنہ دات۔
”بچار، حمل تئی ساری ۽ وام باز انت، نون من ترا ہچ دات نہ کناں۔“ آئی بس
ہے گشت وتی سرگ ۽ جہل کت، گشے زان ۽ نون آچ منی یک گپ ۽ اشکنگ
نلوٹیت۔

”من ہنچ ۽ مپت ۽ نہ لوٹاں من پہ ترا چیزے آورتہ۔“
من اچ وتی کیسگ ۽ وتی ہدا مرز نیں ناکو ۽ کہنیں پاسگودر کت۔ ہے وهد ۽
کہ من پاسگودر کت، من امیت کت چہ آئی چماں ارس در کیت۔ آئی ۽ را کھنیں سنگتی
یات کیت۔ آئی ۽ رامنی ناکویات کیت کہ آیاں چوں گوں یک ۽ دومی ۽ وتی جوانی

گوازینت ء۔ منی چمانی رژن چه شادمانی ء گیش بوتان۔ من گوں وت ء جڑت آرا
 پمنا بون بیت۔ پمنی اے جاو ء ارسیک بیت، ء آمنی ہرواھگ ء پیلو کنت۔ بلے منی
 اے درسیں جیڑگ ء امیت سسا ساچی اتان۔ آیک پیریں، بلے پرکیں مردم ء
 ات۔ نے کہ آئی ء رانا کو ء آئی سنگتی ء یات اتک، نے کہ چه آئی چماں تر مپ ء ارس
 ودی بوت۔ پدا منھیال کت، بلکن آئی اے پاسگو پجانہ آؤرت ء۔
 ”اے واتئی ہدا مرزئیں ناکو ء گھڑی انت، انوں سک کہن انت۔“ آئی
 پاسگو چارت ء گشت۔

”شریں، آوہد ء نہادی ایس گھڑی ء بوت ء، نوں کہن انت، بلے دانکہ من تئی
 زرندا تگاں تو ایسراوتی کتر ابدار۔“

من گھڑی وتی دست ء دل ء داشت ء گشت۔
 آئی کم ء چکندت، ء منا گشت۔ ”اگاں زرندا تاں تئی گھڑی چہ تئی دست ء روت۔“
 ”شریں، پرواہ نیست۔“ من گشت۔

آئی گھڑی چه منی دست ء زرت ء گشت ء کہ ”گڑاچی زورے؟“
 من یک سگریٹ ء زرت وت ء چه اے گچیل ء درکت۔ ساہت ء نگوست من
 ہوٹل ء شتاں، چاہ ء بسکٹ ء آؤردات۔ ایسانی ورگ ء رند منا گمان بوت اے درسیں
 نکا نسری ء بلے تاہیری نہ ورگ ء سبب ء بوتگ۔

منی نوں رگ رگ نرم بوت۔ من نوں تا سپیں جیڑگ بندات کت۔

مردمانی چاگردمناسک دیر انت کہ من وت ء دورداشتگ۔ اے دوری ء سبب
برے من وتی جند ء سرادات ء برے چاگردے۔ مردمانی چاگردہ اگاں یک یے دور
بہ بیت۔ آئی ہاتر اہس دوراہ پشت کپیت۔ یک ء راہ ء ایش انت کہ آمد ام گوں وت ء
بہ جیرایت ء دومی ہمیش انت، وتگی بہ کنت۔

اے ہم اجکی گپ ء نہ انت، ہے دوئیں نادرائی منی تہا است انت۔ اے
روچی من ہوٹل ء در ء میلانک اتاں۔ ہوٹل ء مردمانی سراچمشانک دات۔ برے
اے دیما چارت ء برے آدم ء مردماں۔ دروازگ ء دپ ء اشتگ منی مول ء مراد
مردمانی چارگ نہ یت، بلکن پہ وت ء ہا لیگیں کرسی ء چارگ ء اتاں۔ وھدے کہ
ہوٹل ء توک ء مردمانی سگریٹ ء دوت تالاں بوتان۔ من کنجا وتی شوہاز دیست،
بزاں حالی ء کرسی ء۔ منی نوں ھیل ء عادت ات۔ من ہر جاگہ ء نشتاں۔ من وتی کش ء
گور دلگوش ندا تاں۔ من زانت نوں اے دنیا۔ منادگہ ہچ نوکیں چیز پہ چارگ ء دیما
نایت؛ ہے شپ ء روج ہے ہوٹل ء سگریٹانی دوت۔ بلے من حیران اتاں، مردم کہ
ہوٹل ء کایاں ہم روج ایشرا دگہ رنگے ء گنداں۔ آیاں نوکیں سرہال ء گوں انت،
رپٹاں گپ جتاں، بلے ہچ شیزار بناں۔ اے کہ مناں شیزاراں اچ وت ء چہ ء جہان ء
!سہب ء بست کناں، بیگاہ ء شپ کناں دگنیاء یک رنگ ء گنداں۔

من گوں وتی ریٹائیں ہیالاں اتاں، داں ہوئل ۽ باروالا راست۔
”واجہ، پھ تراچی بیاراں؟“ آئی منی دیم ۽ ٹیبل ساپ کت مناجست ۽ کت۔
”چایے۔“

من بس ہے گشت باروالا واتر بوت۔ منی جہل ۽ کیسگ دست جہاں تاں من
چیز ۽ شمشتہ، پدا من آئی ۽ راتوار جت۔
”باکسے بیارگوں۔“
آئی وتی سرگ سرینت ۽ شت۔

ہوئل ۽ مردم بدل یواں بوتان۔ ہے ہا تراروگ ۽ آگ بندات بوت۔ لہتیناں
وتی سگریٹ کشت در اتکاں ۽ لہتینانی سرہال ہلاس بوت، آہاموش بوتان۔ وھد ۽
من دیست منی دیسے ٹیبل ہالی بوت، آٹیل ۽ اے کش ۽ آکش ۽ چار کرسی اتان۔
ہوئل ۽ نیم تہاری ات۔ ہوئل ۽ لُنجی چہ بے چراگی ۽ نیت۔ بلکہ سگریٹ ۽ بیڑی ۽
دوتانی سبب ۽ ات۔ چہ در ۽ رژن بیداک ات۔ ہے وھد ۽ منی چم گوں ہوئل ۽
دروازگ ۽ سک اتان۔ یک برزیں ۽ لاگریں مرد ۽ من توک ۽ آگ ۽ دیست۔
ہوئل ۽ تہاری ۽ دروازگ ۽ رژن ۽ سبب ۽ آئی شکل من شری ۽ نہ دیست۔ آاشتات کم ۽
ھیال ۽ کت، پدا وتی کش ۽ چارت۔ لہتیں مردم چہ ہوئل ۽ در اتکاں۔ مزنیں
کسائے ۽ کرسی ہالی بوتان، بلے آ آتک منی دیم ۽ کرسی ۽ سرانشت۔ انوں آ منی
زیک ۽ ات، آئی چھرگ ۽ من شری ۽ دیست، آمیاں عمر ۽ مرد ۽ گندگ بوت،
بلے چہ وتی عمر ۽ گیش مزن ودی بوت۔

آئی سہرہیں چم اتاں۔ مودو ریش زانگ بوتان کہ آیانی ہیالدارمی یوگ ءنہ
 انت۔ ریشانی تہاٹال ٹال اسپتیں ریش گندگ بوت۔ آئی ءرا کہنیں پیچ گورا ات۔
 آئی باروالا ء گوانک جت چیزے آڈردات۔ آئی انچوش وتی آواز جھل کت
 گوں باروالا گشت کہ من نہ پہمت آئی چی ء آڈردات۔ آئی وتی سرگ جھل کت ملور
 ملور ء ٹیبل ء چاراں بوت۔ پدا آئی وتی چم چست کتاں منا چارگ ء لگت۔ آئی وتی
 دیم منا انچوش پیشداشت، گشے زان ء آگو منا گپ جنگ لوٹیت۔

”واجہ، اگاں تئی پیچ ء پوشاک چارگ مہ بنت، گڑا تو یک ہا نواد ء وانڈے
 گندگ بے۔“

آئی منا چارت ء گشت۔ بلے من پیچ گپ ء تب ءنہ اتاں۔ من آئی گپ ء پسہ
 ندات۔ آانگت دلگران نبوت۔ وتی گپ ء برجاہ داشت، پدا منا جست ء کت۔

”اگاں تو دلگراں مہے من تئی نام ء زانگ بوٹاں۔“

”حمل شے!“ من پہ نادلکشی وتی نام آرا گشت۔

”منی نام گزیں، گزیں دوشمبے۔“

من آرا پیچ جست نہ کت، آئی وتی نام وت گشت۔

”تو چی کار کئے؟“ آئی منا پدا جست کت۔

”من پیچ نہ کناں۔“ من گپ گونڈ گپت، پدا من وتی گپ برجاہ داشت۔

”ہمو، من یک نو در بریے اتاں، وتی گڈی سال ء اتاں، بلے...“

من وتی گپ دیما برت نہ کرت۔

”بلے!“ آئی منی بلے گوں جستیں دیماگشت۔

من گشت۔ ”انچوگشاں زندء درسیں واہگ پیلونباں، ہے وژ منی وانگ پیلونہ

بوت۔“

منی زندء کسے ء تنیکہ ء منا اے جست نہ کرت ء، ء منی زندء بابت ء جست ء

پرس ء نہ کت ء۔ بلے اے اولی مردم انت کہ منی زندء بارواز انتکاروگ ء انت۔

”من زاناں حمل ہر چیز ماوتی زندء لوٹاں آپیلونباں ایسی پشدر ء سبب نیز گاری

انت۔“

من ترسگ ء اتاں اے وژ مہ بیت، اے مردوتی از گاری ء نیز گاری ء کسہ ء

بندات بکنت۔ پرچا کہ انسانی زندء از گاری ء نیز گاری ء، جنگ ء ایمنی، مہر ء محبت ء

باروا من باز گدارونت ء۔ ساری ء من پہ درسیں مردماں گمیگ بوتگاں، نوں من ہچ

چوشیں کسہ اشکنگ نہ لوٹاں۔

گزیں دوشمبے ء سرہال من بہمیت کہ آپہ وتی زندء کسہ ء اشکنوک ء لوٹیت۔ پہ

آئی ء چایے اتک۔ آئی گٹے نوش ات۔ پداوتی بروت ء سمارتاں۔

☆☆☆☆

گزین ء و تی پیالہ ء چاہ نوشاں کت، بلے هاموش ات۔ من زانت آوتی
ھیالاں یک جاہ کننگ ء انت۔ منی ترس ایوک ء گوں منیھیالاں نہیت۔ ہر چیز من
آئی ء بارواجیرگ ء اتاں، آہم ہے وڑات۔

”ساری ء منی جاوراے وڑنوبت ء۔“

آئی و تی گپ بندات کت۔ من گوں هاموشی ء آراچارگ ء اتاں۔
”من وانگ ء زانگ یے کارگس ء کارا اتاں، انچوش نوکیں امیدوارانی، بزاں
ہے وھد ء مزین نوکریانی جاگہ حالی اتاں۔ مئے کارگس ء ہمنچوکیں وانندے نیست
ات کہ آیانی انٹرویو ء بہ کپت۔ من کارگس ء یک کلر کے ء اتاں، بلے مئے کارہسترا نچو
مجبور بوت کہ اے درسیں ذمہ واری یے منی بڈادات۔“

گزین ء کمو تی گپ داشت۔ من ہیران بوتان۔ منا گوں اے مرد ء ہج وڑیں
دلچسپی نیست ات۔ انچوش آئی و تی ہر بندات کت۔ منا گوں آئی کہ ء دوستی بوت۔

گڑا پداچی بوت؟“

من پہ گپ ء دیماروگ ء ہاترا جست کت۔

”ہبو،“ آئی و تی گپ برجاہ داشت۔ ”پدا کہ نوکیں امیتوارانی گلکدار منی
دست ء بوت۔ من درسیں امیتواراں جست ء پرس کت۔ ہر کس چہ چکاس ء لائق
درا تک من آئی ء رادرچت۔“

آئی وتی ٹیبل ءِ سرے پیالہ چست کت ءِ گٹے چاہ گلکد ات۔ مے میان ءِ
 هاموشی بوت۔ من حیران بوتوں، اگاں گزین ءِ کسہ ءِ ایوک ءِ ہے گلکد ارے انت۔
 گڑاے چوشیں گپ ءِ انت کہ آچہ لوگ ءِ بیت، یک تہاریں ہوٹل ءِ کنجا یک تھنائیں
 مرد ءِ گراوتی اے گلکد ارے کسہ ءِ بکنت۔

”بلے من چونچارت۔“

گزین یک ٹوئیں گلکدے گپت پیالہ ٹیبل ءِ سر ایرکت، وتی ہبردیما برت۔
 ”من چونچارت کسے ءِ گدنوک ءِ کسے کہن، کسے ءِ میر ءِ چک ءِ، ءِ کسے ءِ
 نیز گارے ءِ۔ بس من ہے چیز چارت کہی گلکد ارے جستاں دات کنت۔ چہ ہے
 مردماں ہر کس گلکد ارے سوب مند بوت من پہ آیاں نوکری ندرکت۔“

پرچا کہ آئی گپ سک مزن گپت گشاد گشاد ءِ منی دلچسپی ہم کم بوت۔

”وہدے کہ من وتی گلکد ارے جارجت۔ ءِ منی کارمستراں لیس ءِ لباس کت

کہ اے مردم کہ من آیاں نوکری دات ءِ من ایشانی ناماں بدل ءِ سدل بکناں ءِ ہما
 مردماں بیاراں کہ ہے کارمستراں سفارشی ءِ مردم انت۔ گوں ایشانی گپاں منامنی
 جندے گلکد اریات اتکاں۔ من پنجاہ گلکد ءِ گیش شتگاں، بلے ہر یکے ءِ گوں ناامیتی
 ءِ واطر بوتوں۔ ہے بازیں تچاگاں مناباز درونت دات۔ گڈی ءِ من کارمستراں گپ
 گوشنداشت۔ گڑا آگو منادرنج بوتوں۔ پدا مناپا دتراپ ءِ بیہار اش دات، بلے من
 وتی گپ ءِ سر اشتاتاں۔“

گزین ء چم کم کم ء نمب بوتائ۔ داں دیرء آئی وتی گپ دیما برت نہ کت۔ من
چہ اے گمیگیں جاوے ہے امیت ء اتاں کہ گزین ء کسہ ء آسراوش بیت۔ من وتی چم
ٹیبل ء سرا دور کتاں گزین ء چم چارتاں آئی نوں چمانی نمسی گوں ارساں بدل بوتائ۔

”داں دیرء منی ء کار مسترانی میان ء ناوشی بوت۔“

آئی کم ء وتی گپ بس کت مناھورت هورت ء چارت ء۔ پداگپ ء لگت۔
بلے گڈی ء آیاں باج برت ء مناچہ وتی کارگس ء درکت۔ شد ء دیم منی زند ء
مولمانی سفر بندات بوت۔ من ء ماھل منی جن ما آوھد ء نوک سورا اتاں۔ منی ء ماھل
ء درسیں زند ء امیت پرشتاں۔“

ہے وھد ء من وتی سر برزکت، ہوٹل ء چپ ء چاگرد چارت۔ دروازگ ء
نیمگ ء من چارت چہ اداہج رژن آیک ء من نہ دیست ایشی ء ہے زانگ بوت کہ
نوں روچ بازشت ء۔ شپ ء تھاری وتی بانزولاں چیرگیگ ء انت۔

”راست ء من چہ یک گپے ء بےھیالاں۔“

گزین ء اناگہ ء چیز ء یاات ا تک، آئی دیم ء شادمانی دروشے زرت۔
”انشی بیامے گو ما یک ء دو ساھت بہ جل ماھل مرچاں سک پریشان انت،

بلکن گپ ء رپ بیت آشادمان بہ بیت۔“

گزین گوں وشنودیں دیما مناسلاہ جت۔

چاری در

من ہچ ساژی نہ اتاں۔ بلے منادیرے سما بوت من گزین ء رند ء ماں تھاریں
دکے ء روگ ء اتاں۔ چہ گزین ء کوپگانی سرا من دیست گثرانی سیاہ سیائیں آپ ء
ات۔ کر ء کش ء مردم وتی پاد دپاں لانچک ء اتاں، ء آپ ء اے دیم ء آدیم بوگ ء
اتاں۔ من پھمت بلکس گزین ء لوگ آپ ء اے دیم انت۔ گڑا مارا آپ ماندیگ نہ
لوہیت۔ من دیست گزین ء ہم وتی پاد دپ بالا چتاں، ماں آپ ء ماندیگ ء لگت۔ من
آئی رند گیری کت۔

مزینں دمکاں تاب وراں ما یک کسانیں دو منزلیں لوگے ء سر بوتان۔ دو تبکیئیں
لوگ ء کش ء یک پیریں در چک ء ات، آئی برز ء ٹال سک بز اتاں تاکانی سبب ء بز نہ
یت، بلکس چہ کہنیں ہشکلیں ٹالانی سبب ء بز ات۔ در چک ء لوگ ء برزے تبک ء انچوش
گپتگ ات کہ برز ء تبک ء ہچ گندگ نہ بوت۔ وھدے ماہے لوگ ء نزیک ء سر
بوتان من دیست کہ برزے تبک ء چہ ہچ رژن ودی نبوت۔ چیرے گونڈیں رژن ء است
ات۔

انچوش ما سک نزیک بوتان چہ چیرے تبک ء کوکار ء اشکت۔ انگت دیما
شتاں کوکار انچوزانگ بوت کہ اے لہتیں بچکانی کوکار انت۔ چہ چڑیک ء زانگ بوت
جو اجنگ ء انت۔

گزین نون آہستہ روگ ء ات۔

من آئی گراسر بوتانا گوں جستیں دیما آئی نیمگ ء چارت، پدا من وتی دیم ہے
لوگ ء نیمگ ء برت۔ آئی منی جستیں چہرگ ء پہمت۔ چہ جست ء ساری آگشگ ء
لگ ات۔

”من وت نزا ناں جہل ء تبک ء روج ء یک مردم ء کیت ء یک ء روت، ء
ہم روج ایشانی ہے کوکار ء جگ ء انت۔“

گوں ملوریں دیما آئی منا چارت۔ چہ آئی دیما ہے ودی بوت کہ اے کوکار ء
دارگ ء ہاترا آئی ہرچی کت ء بلے پدا ہم بے سوب بوت ء۔

گزین وتی گپ دیما برت۔ ”لوگ ء واجہ ء منی ہزار رند ء ایشانی ارزی دات ء
، بلے واجہ ایشانی کرا کیت، آ آئی ء را کرایے زراں دیاں، واجہ ء دپ بند بیت۔“

ما مزنیں در ء سر بوتانا۔ بلے در ایتنکس مزن نہ یت کہ ایشی ء مزن در کشاں،
بلے اے دو تبرکائیں لوگ ء اولی دروازگ ات۔ گزین دیما ات من رند ء برز ء تبک ء
پدیا نکاں سر بوتانا۔ ما یک کدم ء نہ شنگ اتاں، داں جہل ء منزل ء کوکار گیش بوت۔

”انا، ڈے من پان ء دور دات ء۔“

یک ء تو ارا تک۔

”بلے رنگ پان نہ انت۔“ دگہ یکے ء پمہ دات۔

”گراچی انت؟“

اولی آواز اشکنگ ء اتک۔

”پل انت!“ یکے گوں ترندیں آواز ء گشت تیوگیں کوٹی جلست۔

”تو ڈے، بس کس مازانا کراں!“

تاں ماہر زء تبک ء سر بوتان آئیانی آواز یک وڑا تک۔ برز ء تبک ء اولی رند
من دیست من ہبکہ بوتان۔ اے تیوگ ء منی کوئی ء ڈول ء ات۔ دو کوئی کش ماں کش
ء اتان۔ ایشانی دیما یک کسانیں دگہ کوئی یے ات۔ آچہ کوئی ء گیش چو کسانیں
بندیں دمک ء ودی بوت۔

گزین راستیں نیمگ ء کوئی ء توک ء شت من ہم آئی رند گیری کت۔ کوئی ء تہا
اولی چیز من دیست آماہل ات چہ وتی سر یک ء ہم شمشکار ات۔ داں ساہتے ء آہے
جاور ء ات۔ آہاموش ات، چو ہشکلیں دار ء اشتا تک ات۔ مردم ء زانت آانسانے
چہ مردم ء گیش آہتے ودی بوت۔ انچوش گندگ بوت، گشے نوں آئی ء را از مکار ہر ء
جوڈکت ء۔ ء آرا سر یک ء سر اندات ء۔ آئی پونز کمانیں بروان ء ملوریں چم، دوئیں
لنٹ انچو چہ یکے ء ودی ء جتا اتان۔ گشے ہچ یکجاہ نباں۔ پدا ماہل بہمت من جااں ء
کجام جاور ء اں۔ آئی زوت وتی سر یک سراکت۔ آئی منی نیمگ ء چار۔ ء کم ء
بچکندگ ء آئی لنٹانی سرا تک، بلے در اسل ء آئی وتی لنٹ یک جاہ کتاں، پ اے جو
بچکندگ ء ات۔ آئی پدا گزین چارت گوں بے وانکی ء آئی چہرگ ء چہ گزین ء ہے
جست کہ ”اے کئے انت، چہ کجا اتلگ اداچی ء اتک ء۔“

گزین ہم ماہل ء ہاموشیں جستاں سر پد بوت۔

”ماہل اے حمل انت۔“

گزین منی پجار کنائنت۔ من زانت نی اے پجا

رہج مانا ندریت۔ بلے ماہل چیزے سر پد بوت یا نبوت، آئی وتی جتیں دیما انجیں دروشے
آورت کہ آنوں سر پد بوت۔

”جمل، تووش ء!“

ماہل بس ہے گشت منی پسہ ء ودار نہ کت ڈن ء در ا تک۔

”جمل، بخش ما مہمان ء وڈانزاناں ماہل، ہم نزانن کہ مہمان ء چوں وش ا تک

کناں، پرچا کہ مئے اولی مسافر تو یے۔“

گزین گشت۔ آئی پہمت بلکس منا ماہل ء وش ا تک وش نہ بوت۔

”اناں، چوشیں گپ ء نہ انت من ہم کسے ء مہمان نبوتگاں۔“ من گزین تسلا دات۔

ماہل پدا ورنند مئے کز ا ا تک چاہ ء آپ ء آورت۔ آئی ء انگت ہما جتیں دیم

گون ات، نون بس ہے یکیں بدلی اتلگ ات کہ از مکار ء آئی ء راسریگ ء سرا

دات ء۔ چاہ ء چیلیم ء رند مئے میان ء باز گپ ء رپ بوت۔ گزین ء وتی ہما ساہگانی

سک گلگ کت۔ نوکیں جاور ء سیاست ء سرا یک ٹد ورنند گپ ہم بوت۔

گڈی ء من چہ گزین ء اجازت گپت ڈن ء در ا تکاں۔ وھدے من جہل ء

پدیا نکاں ایر پکتاں۔ جہل پے تبک ء کوکار گیش بوتگ ات۔

”اناں، حکیم کثیت ء۔“ یکے ء ٹیل ء جت ء گشت۔

”توڈے، برو!“

من چہ مزنیں در ء در ا تکاں۔ انوں کوکار ء جگ ء تیوگیں میتگ ء ماں سراز رنگ ات۔

آیانی ایوک ء آواز نہیتک، ایشی ء ہوار مشت ء لگت، جئنگ ء چوپ ء ہم آواز بوت۔

من چه کوئی ء در اتکاں چه تہاریں گلی ء مزنیں دگ ء نیمگ ء روان بوتان۔ گلی ء
 سک تہارات۔ ایوک ء چه مزنیں دگ ء گاڑی ء پر پٹانی لائٹ ء رژن کم کم ء گلی
 اتکاں۔ ہاموشی ات، ایوک ء منی پادبز مشانی توارات۔ اناگہ ء منی کش ء دگہ یک ہم
 پادبز مش ء توار بوت۔ من وتی کش ء گور ہورت ہورت ء چاراتان، بلے ہچ گندگ
 نبوت۔ چه مزنیں دگ ء ٹوئیں گاڑی ء گوست، آئی لائٹ ء رژن دمک ء کے رژنا
 کت۔ من وتی چپیں کش ء چارت، داں لیٹو مناگوں تر سناکیں چماں چارگ ء
 انت۔ من نزانت آدگہ مردم اے کچک ء کجام نام ء توار جناں۔ من آئی نام لیٹو
 ایرکتگ ات۔ آرا لیٹو من ہے داست ء گشت، پر چاکہ آئی یک جم ء سک کسان
 ات، ء دومی برابر نیں جم ء ات۔ پدا من جزت آدگہ مردماں اینکس وھد کج انت کہ
 آیک کچکے ء چوہورت ہورت ء بچاراں۔ من باز وھد ء لیٹو ء ڈالچارکت۔ آروچ ء
 گیشتر گندگ نہ بوت۔ شپ ء آہے دمک ء اتک پہ شپ ء گوازیںگ ء۔

من دیماروان بوتان، نون لیٹو ء دلگوش ندات۔ من وتی چپیں کش ء آئی انگت
 پادبز مش اشکتان۔ نون مین روڈ ء گاڑی روگ ء نہ یت ہے ہاتر ادک تہار بوت،
 من وتی پادانی دیم ہم ندیتان۔ چه گلی ء منی ء لیٹو ء پادبز مشانی توار ء ابیدگہ ہچ آواز
 نیست ات۔

منا چہ لیٹونہ ترسیت ء، پر چا کہ مئے پچارسک کہن ات۔ لیٹو ء من چہ ہما وھد ء
 زاناں کہ آئی مات ہے گلی زات۔ آئی مات ء پنچ گلہ آورت۔ لیٹو ء آدگہ برات ء
 گہارانی جان ء زوت ہون ء گوشت زرت۔ آمدام گوں وتی مات ء تر ء تاب ء شتاں،
 بلے لیٹو چہ درساں نزور ات۔ تاں چچو وھد ء من آرادیت آئی شری ء پادا تک، ہم نہ
 کت۔

مزنیں وھدئے ء گوازگ ء رند آرا من دمک ء گردگ ء دیست، پدا آروچ ء
 پنچ ودی نبوت۔

شپ ء آرا برے مرگ ء پادگ گون ات، ء برے مرگ ء سر۔ مرگانی سر ء پاد
 مدام ہمو دا انبار اتاں۔ چہ ہے چیز ء من سر پد بوتان کہ لیٹو گوں بارگیں بالاد ء وار ت
 ہم نکنت۔ چوشکہ لیٹو چہ انسانانی چا گردہ ء نزیک ء وتی زند گوازینت، آئی انسانانی
 لالچی ہیل ء عادت ہم زرتگ اتاں۔ آئی چہ مردماں در برتگ کہ مرچی تراورگ رست
 پہ باندا ہم بہ جڑیگ۔ لیٹو ء ہیال چہ منا ہے ہا ترا گستا اتاں، آوتی مرچیںیں زند ء
 سد ء پنچ نہ یت۔ آئی ء رامدام باندا ء پکرات، بلے من مدام مرچیںیں زند ء وتی زند
 گوازینت۔ منی ہیال ہمیش ات کہ پہ گوست ء پر چاہہ جیڑاں گوست
 واگوستگ، باندا ء ہرچ حال ء کیت۔

من پہ لیٹو ء پنچ نہ کتگ ات۔ بلے من آرا وتی سنگت مارت۔ بس یکرندے منا
 ہوش کنت، آئی پشت ء راستیں پادسک ٹپی ات۔ ایوک ء لاگریں رگئے ء آئی پاد چہ
 بدن ء گستا کنگ ء رکھینتگ ات۔ چہ آئی پاد ء ہون پیٹان اتاں۔ من زانت آگوں

دگہ کچکاں نہ مڑیت۔ پدامنھیال کت کہ لیٹوئے انسانانی درسیں رپک بہمیگاں۔ آئی
 لالچ گیشتر بوتگ، بلکس آئی کساب یے ۽ گوشت ۽ دزگ ۽ بے سو میں جہد ۽ کتگ، ۽
 کساب ۽ پہ آئی ڈکی ۽ چگل دات ۽، ڈکی ۽ آئی پاد ۽ گوشت تلداتگ، آئی بہت زور
 بوتگ کہ آئی پاد ۽ رگ ۽ نزیک ۽ کساب ۽ چگل ۽ ہاٹیک کت ۽۔

آروچ ۽ لیٹو پتگ ات، دمک ۽ اے سر ۽ آدگہ سر ۽ آئی ہون ۽ نشان است
 اتاں۔ منا پہ لیٹو ۽ بوٹ بوت۔ من گوشت کت پہ آئی کمک ۽ چیز ۽ بکناں۔ من شت
 وتی کوٹی چارت، بلے ادادارو ۽ درمان ندیست۔ ادا کہنیں چادر ۽ است ات، من چہ
 چادر ۽ ٹکر ۽ چاک دات لیٹو ۽ کراشتاں۔ کچک چونیا وتی ڈاکٹروت انت، من اشکت ۽
 کچک وتی ٹپ ۽ پختیت، آزوت وش باں۔ لیٹو وتی اے ڈاکٹری ہم کتگ ات۔ آئی
 بے سوبی ۽ من چہ ہے چیز ۽ سر پد بوتوں کہ آئی پاد ۽ انگت ہون بند نہ بیت۔

لیٹونوں سر ۽ پر ۽ وڑانہ بیت۔ من آئی سرین ۽ پٹان وتی دست ۽ سر ۽ سماراں
 کتاں، آرا مردم گیری ۽ تسلا دات۔ آئی پاد ۽ گشاد گشاد ۽ چادر ۽ ٹکر ۽ بست۔ لیٹو ۽ نوں
 امبار کر تگیں مرگانی پاد ۽ سراں کاردات۔ آہمودا پتگ ات مرگانی سر ۽ پاد ۽ وارتاں۔
 وهد ۽ گوزگ ۽ لیٹو وتی پادانی سر ۽ اشتات۔ آنوں آہستہ روچ ۽ گاریوان بوت۔
 آنوں پزور یوان ات۔ آئی سرین ۽ مود ساری ۽ چہ لاگری ۽ آئی بالاد ۽ سر ۽ پتگ
 اتاں۔ نوں آئی سرین پر ۽ پربوت۔

منی ۽ لیٹو ۽ کدم یکیں وهد ۽ چست بوتوں ۽ یکیں وهد ۽ ایر بوتوں، ہے ہاترا
 مے پاد بز مشانی یک توارے ات۔ من جڑت بلکس

لیٹوئے نون منی ہمراہی یلدا تء۔ چونیا مناوت ہم لیٹوئے گون تہاری ہمگامی دوست
 نبوت۔ گڈسرا من آئی ہمراہی باز رندء ڈالچا رکت۔ رندء منابد ا تک، گڈی ء ترس ء منا
 زوراں کت کہ چومہ بیت کہ لیٹوئے ہڈ کے ء آماج کتگ۔ من اشکت ء اگاں ہڈ کیہیں
 کچک مردم ء بہ وار تیں، پدا مردم ء ہم ہڈ کے ء آماج بیت۔ من تنیکہ نزا ناں ہڈک
 چونیں نادرائی ء، ء مردم ء چون کت۔

من کمیں اشتاتاں، پرچا کہ من لوٹ کہ باریں لیٹوئے پادبزمش اشکنگ
 باں۔ آزمان ء دیم ساپ ات۔ ایوک ء استالانی رژن ات۔ تھار ما میں شپ ء سک
 استال گندگ ء پیدا ک ات۔ گوات ایوک ء پہ ساھے کشگ ء است ات۔
 استالانی رژن من ء من لیٹوئے سہریں چمانی جلشک دیتاں۔ نون چہ ترس ء منی
 سرین ء دراجی ء سارتی ء تالان بوت۔

من جیرات۔ ”جئے مہ بیت!“

پدا من کمیں دیماشتاں۔ ہیال کت کہ۔ ”جن اداچی کناں اداء انسان وت جن
 جوڈ بوتگاں۔“

لیٹوئے ہمگامی چہ منی سگ ء ڈن بوت۔ من وتی سر جھل کت زمین ء دزموش کت
 سنگ ء چناں لیٹوئے سرئے نیت ء جناں۔ پدا من اے ہیال گون اے جڑیگاں
 یلدا ت، گڈسرا آراہٹ ء پٹ کناں بلکس بہ ترسیت منا ایوک ء یل بدنت۔ من
 اشتاتاں، دیم گون لیٹوئے کت آواز برزکت آئی نیمگ ء کوکارکت۔

”کچک، کچک!“

لیٹو ہج نہ تریت وگب ء لگت۔ من سنگ ء چست کت آئی نیمگ ء زور ء پُر ء
 چگل دات۔ تھاری ء زانگ نبوت سنگ لیٹو ء لگلت یا نہ۔ آئی کولنزگ ء جت۔ منی
 نیمگ ء تچاں بوت۔ آئی منی چپیں پاد پ ء کت۔ سوچا کیس دردے ء منا بے وار
 کت۔ من راستیں پاد ء سرا آرا لگت ء جت۔ آئی منی پاد یل دات۔ آا انچوش چہ من گستا
 بوت، آپشت ء شت پدا آئی دپ منی کوپگ ء نیمگ ء پیدا ک ات۔ من گوں وتی
 دستاں آئی گٹ ء گپت۔ آئی پادانی ناھن منی لاپ ء چاک دیان اتاں۔ لیٹومنا
 یل دیگ ء ہج موڈا نہ یت۔ من چپیں دست ء آئی گٹ ء داشت، ء گوں راستیں
 دست ء آئی سر ء دیما مشت جت۔ لیٹومنی کشگ ء رند ء ات۔ منی مشتاں آئی سر ء ہج
 سان نہ کت۔ امیت منا یل دیان ات۔ من وتی کیسگ دست جت۔ ہدا ء کمک
 ہمیشی ء گشاں!! منا کارچ ء گون ات۔ گوں مزنیں جنجالی ء من کارچ ء دپ چچ کت
 لیٹو ء لاپ ء جت۔ آکیں پشت ء کنزت۔ من وتی دستاں آئی ہون ء گرمی
 مارت۔ پدا من کارچ پشت ء برت، لیٹو ء دگہ بیکرندے جت۔ لیٹو چہ وتی بالاد ء منی
 دیما کپت۔

منانوں وھماں زوراں کت کہ۔ ”مناھڈ کیہیں کچکے ء وارنگ، منی جان ء پوست
 لداں کنت۔ گڈی ء منیدن کرم بیت۔ من کچکی مرگے ء مراں۔“
 منی چم چچ بوتناں۔ چہ دروازگ ء چیر ء روج ء رژن پیدا ک ات۔ کوئی ء نیم
 تھارات۔ منی پیشانی ء ہید تر مپ تر مپ ء ایر اتاں۔ منی بدن چہ ہید ء مچل ات۔
 ”او، ہدا! چونیں تر سنا کیس واپ ء ات۔“

مناچہ و اباں سک ترسیت۔ پرچا کہ منی ہیال ء و اب ء مانا گواچنی زند ء کایاں۔
منی بدن سک گرم ات، من مارت مناتپ ء کت ء۔ پدا من وت ء تسلادات کہ۔
”اے گوار بام ء و اب ء بوتگ، کشاں سہب ء کیشتر و اب دروگ انت۔“ منا
پداچہ و تیجندے ہیال ء ارادگاں ترست ء من گوں وت نگشت۔
”اوہدا! من آرا کشاں، ء منا کارچے ہم گوں بیت۔“
ڈن ء لیٹو ء و گگ ء تو ارات۔

مرچی تیوگیس روچ ء من کوئی ء گوازینت ہیچ نہ کنت، انچوش منی ہییل ء عادت
 ات، کوئی ء اے کنج ء کنج چار تاں۔ بازیں نندگاں گڈی ء منی سرین ء درد بوت۔
 من نزانت مرچی کجا برواں۔ دوشی من چہ گزین ء لوگ ء اتکاں، واب چہ منی چماں
 پریٹنگ ات۔ تاں دیر ء من اگہہ اتاں۔ چیزے باروا جیروگ لوٹیت، بلے جڑت نہ
 کت۔ پرچا کہ منی ہیال تالان اتاں۔ پدا من گزین ء آئی جن آئی، ہساہگانی بابت ء
 جیروگ ء لگتاں۔ من وت ء جست کت منی ء گزین ء میان ء سیادی چی انت؟ ہیچ
 نیست، بلے پدا ہم منا انچوش مارت مے میان ء پت ء پیروکی سیادی ء است۔

تا کر تیچ ء موسم ات۔ گوات گوں تیزیں زوراں کشگ ء ات۔ درچکاناں
 انچوش مجبور کننگ ء ات، کہ درچک زمین ء سجدہ کننگ ء اتاں۔ دک چہ ہشکلیں
 تاک ء پرات۔ چیز ء تاک من لپاشاں کت ء لہتیناں گوات ء جست کرنگ ات۔
 منی دیما چوشہمات ء لگگ ء اتاں۔

من مزنیں دگ ء سر بوتوں۔ پہل ء نیمگ ء روان بوتوں۔ من نزانت کجا
 روگ ء اں، ء پرچاروگ ء اں۔ انچوش پہل ء کراسر بوتوں، پہل ء آدمیم ء میٹگ کم
 کم ء گندگ بوت۔ آمیتگ ء گڈسرا گونڈیں کڈک اتاں، ایشانی آدمیماچ ء لوگ ودی
 بوتوں۔ پدا آزمان.....

آزمان ہما کہ نہ کلثیت۔ انسان ۽ ہیران کت ۽۔ مردمانی دل ۽ جست ۽ ایرکتہ
ایشی توک ۽ چی است۔ ایشی آدیماچی است۔

اے راہ ۽ بس من یکمر ۽ شتگ اتاں۔ ہماروچ ۽ کہ مات ۽ دنیا یلدا تک ات،
کمیں دیما کبرستان ات۔ منی مات ۽ انچوش مناہوش کنت مے لوگ پہل ۽ آدیما
بوت ۽۔ منی نا کو منی مات ۽ برات اداہتگ، لھتیں وھد ۽ اد ۽ اُد ۽ کار ۽ کت ۽، پدا
سرکاری نوکری ۽ لگت ۽۔

من وتی دہ ۽ چکاس ۽ سو بمند بوتان۔ منی نا کو ۽ منا ادا آورت۔ آوھداں من
وھھال اتان۔ درتیں کار نا کو ۽ کتاں۔ بلے آئی روگ ۽ رند، منی تالھ ۽ کلثیت چہ منا
چکگرگ بوتان۔ منی زند ۽ لجمان بندات بوت۔ منی شاہد ربر جاہ ۽ گڈی سال سرجم
نبوت۔ مات ۽ نادرائی ۽ من سہی نہ یتاں۔ پدا نا کو ۽ منی مات ہمید ۽ آورت پہ گیشیں
علاج ۽ درمان ۽ واست ۽۔ بلے نہ سلگو گیس نادرائی گوں آئی ۽ سلگ نہ بوت۔ داں
دیر ۽ نہ مان ات۔

گڈسرا ماہے سوڈپت کہ مات ۽ کبر ۽ کسارت جند ۽ ھنکین ۽ بہ بیت، نا کو ۽ نہ
منت۔ گوٹڈیں دیوال ۽، کساس لانک ۽ برزی ۽ منی دیما ات۔ دیوال ۽ آدیما پیریں
درچک اتان، ایشاں کبرستان ترسناک کتگ ات۔ من دیوال ۽ کڑاشتاں، دیوال ۽
ہما جاہ ۽ سر بوتان کہ، اُد ۽ کم ۽ پک ات۔ چہ اُد ۽ من کبرستان ۽ توک ۽ شتاں۔

کبرانی نیام ۽ من گردان کت، داں وتی مات ۽ مانش دیست۔ داں دیر ۽ من
بے سمائی مات ۽ مانش ۽ سرون ۽ میلانک بوتان۔ چہ بازیں اشتگ ۽ منی پاداں دم

برستہ یکبرے من جڑت رواں، پدا من جڑت کم ء دم کشاں پدارواں۔ مات ء کبر ء
 کش ء من نشتاں۔ نوں دیگر ء رندا ت۔ روج وتی گڈی منزل ء ات۔ روج ء چیر ء
 گرندی جمر سر کشاں اتاں۔ من کمین، همودا نشتاں، منادیر ء سابوت کہ من اداچی ء
 نشتگاں۔ من جیرا ت کہ۔

”من اداچی ء نشتگاں، اداوامر تگیں مردمانی جاگہ انت۔“
 دل ء زاناں چی هیال ء اتک، بلے آ زوت گوں پکلندے ء بدل بوت۔
 کشنت اگاں یکے ء امیت مہ بیت اے جہان ء آیک مردگ ء حساب ء انت۔ پدا
 من جڑت منا امیت نیست، پدا ہم من دروگیں امیت ء ہم کوشت نہ کناں۔
 ”اناں، من زندگاں۔“ من بے سمائی گوں وت ء گشت۔ پدا منی دل ء هیالانی
 پاہار ء چست بوت۔

”گڑا، من اداچیا نشتگاں۔“ من جڑت۔
 من زانت گوں اے ریٹا پیں هیالاں منا جچ پسہ نراسیت۔ پدا من هیال کت
 سگریٹ ء کشاں، وت ء کمو کے مشکول کناں، بلکس چوشیں بے نہیں هیالانی اماچ
 اناں۔

روج جھل ء شنگ ات، جمرانی چیر ء۔ من دیست چہ روج نیمگ ء مردم ء
 پیداک انت۔ من ہیراں بوتوں، اداچوں زندگیں مردم کیت۔ ہرچی نوں آنزیک
 بوت گیشتر چو مردم ء ودی بوت۔

آ اتک منی نزیک ء جمرنی چیر ء روج ء رژن

آئی پشت آت۔ دیم ۽ پجارگ نہ بوت۔

”تو کئے ۽ ادا ۽ چی کن ۽؟“ آئی جست کت۔ من پسہ نادات آکم ۽ نزیک

بوت۔

”تو کئے؟“ آئی پدا جست کت۔

”تو! کئے ۽ ادا ۽ چی کن ۽؟“ من گشت۔ آجکہ بوت کہ اے آئی آواز جہلگ

انت یا منی پسہ انت۔

”من ملا مولاداد۔“ آئی گشت۔

بلے من انگت وتی پجار نہ کنت۔

”ادا ۽ چی ۽ اتلگ ۽؟“ نوں آئی آواز بدل بوت، زہرزہر ۽ جست ۽ کت۔

”تو..... منا چی ۽ چو جست کنگ ۽، تو زان ۽ کئے؟“ آئی پدا گشت۔

”ترازان ۽ جست پر نیست؟“ من سگریٹ ۽ ٹوئیں دم ۽ گپ نرا زگشت۔

”اناں، منا جست پر نیست پر چا کہ من ہدائی گپ جناں، ہدائی گیاں جست

پر نیست!“

آسک جزباتی بوت، آئی گپ وت ماں وت ۽ اڑیتاں۔

”چوں جست پر نیست؟“ من گشت۔

”انا شر، چوشیں بے نہیں گیاں تئی مول ۽ مراد چی انت؟ تو چی گشگ لوٹ ۽؟“

منی بے وانگی آئی دیست، پدا وتی گپ ۽ دیما برت۔ ”تئی وڑیں ہیالے مردم

بچ و شہال نباں۔“

”توزانء وشھالء؟“ من جست کت۔

”من چوں وشھال نہاں مناھدء سراسٹک انت، منی دلء چوتئی وڑیں بے

نپیںھیال نیست۔“

من زانت ملااے بارواکیشتر گپ جننگ لوٹیت۔

”من ترا جستء کناں، مارااے دنیاء چچو وھد انت کہ مازند گوازینگء

اں۔“ من ملاء جست کت۔

”بچار، من انسانی حسابء دادء مردمانی ذھنء جیڑگء سراسبھیسہ نکناں، بس

ہمنکس زاناں کہ ہما انت مئے پیرک آدم اے دنیاء اتلگ ما ادء ایں۔“ ملاء گپ

برجاہ ات، من آئی گپ پروشت۔

”شریں، انسانی حساب پنچ لکھ ہزارء نزیکء انت کہ انسان اے زمینء سرا

زند گوازینگء انت۔ اے گنجیں سالانی تہاشمئے کشگ انت انسانء چندء جوڑ کتگیں

رھبندء اے دنیاء ایمنیء انصاف آورت نکناں۔ بلے من کشاں اے زمینء

دراجتریں عمر شمئے رھشونیء بوتء، شمئے جوڑ کتگیں رھبندانی وڑا بوتء، بلے پدا

ہم گیشء چہ کیشتر مردم کشگ بوتگاں، گیشء کیشتر چیر دستانی حق چکرگ بوتگاں۔“

منی گپ برجاہ ات۔ بلے ملاء کشاں بوت۔

”اناں، توچی کشئے!“ چہ ہرء آئی گپ درنیتکاں۔

پدا آئی گپ دیما برت۔ ”توچی کشئے ہرچی انسان جیڑاں، ہسو، ہسو، راستء شما

ایشاں انسان نکشئے.....

شما ایساں زانتکار ء فلسفی ء آدگہ ..... سائنسداں .....
 زاناں دگہ چئی ء گشئی۔ تئی مول ء مراد اہمیش انت، ماہر چیز ء اے دنیا ء گنداں،
 آگوا چنی ء ہے وڑ انت، مئے چم دروگ بنداں مئے جیروگ مارا رنگراہ ء براں۔ تو
 کش ء ما انسان ء جیروگ ء ہیالانی سرا نیہسہ بکناں۔ ہو، ہے کہ وت ء زانتکار ء
 زاناں دگہ چچو پلانی گشاں۔ ایساں تنیگہ اے نہ گیشنٹ ء کہ شری ء ہرابی چئی ء
 گشاں۔ ما ہے مردمانی سرا نیہسہ بکناں ..... تو بہ نعوز باللہ من چئی گشگ ء
 اں۔ چہ تئی سبب ء منی دپ ء چئی دراگ ء انت۔ یکے اگاں گول وتی گہار ء نحاح
 بکنت، پدا بہ جڑیت کہ اے شرا انت یا ہراب!
 ہے واتسا من گشاں مردم ایوک ء منی مطلب ایش انت، آزمانی پنتاں ابید دگہ
 بچ وڑے ء راستیں راہ ء اتک نہ کنت۔

منی برات انسانی جیروگانی سرا بچ ایمان میار۔ بیا، انگت بیا تنیگہ دیر نہ انت،
 راستیں راہ ء بیا۔“

ملاء وتی واز ہلا سکت، چادرے زرت پیشانی ء ہیدے ساپ کرتاں۔
 ”بلے شاموتی رہشونی ء سو بمند بوتگ ء؟“ من جست کت۔
 ”یون!“ آئی لنت اڑیتاں آئی گپ دیما برت نہ کت۔ پدا آئی منا گشت۔
 ”یون انت منا، اے دنیا ء تئی وڑیں جاہلیس مردم است!“ ملا آزمان ء
 نیمگ ء گول ملوریں چماں چارت ماں تہارونکی ء بیگواہ بوت۔

من مزنیں دگ ۽ کلاٹنگاں اشتاگ اتاں۔ روگ ۽ آگ کم ات۔ اناگہ ۽
 ربه مردم بے وانگی ۽ پیداک اتاں۔ گندگ ۽ مارا ہے تجربگ دات ۽ باز مردم یکجاہ
 بباں، گڑا بزاں جاور نکیگاں۔ دگہ کوکار ۽ یا ہڑتال ۽ بہ بیت، دگ ۽ اشتگ شر نہ
 انت۔ پدا من سر پد بوتان چوشیں گپ ۽ انت۔ پر چاکہ مردم گشاد گشاد ۽ پیداک
 اتاں دگہ کوکار ۽ توار ۽ نیست ات۔

آوہدے نزیک بوتان، دیم ۽ مردم مے دیم پہ دیم بوتان۔ آیاں مے نیمگ ۽
 نہ چارت درسانی چم جھل اتاں۔ داں ساہتے ہے پیم مردمانی روگ روان ات۔ منی
 کش ۽ مردمانی دل چہ چارگ ۽ پرشت، آپہ دگ ۽ آدیما جنزگ ۽ لگ اتاں۔ کش ۽
 مردماں چہ یک پٹکیمیں ۽ اسپیت ریشی ۽ آیانی دیما اشتات، آیاں گشت ۽۔
 ”وا جہاں کموسر بکن ات میت روٹ۔“

منی کش ۽ مردم اشتاتاں۔ من جیوات۔ ”کئی میت بوت کنت؟“ ہے وهد ۽
 مردمانی جنزگ تیز بوت۔ میت مے دیما اتک۔ چہ آیانی یکے ۽ تہت یل دات، ۽
 دومی ۽ آئی جاگہ گپت، پدا دیگر نئے ۽ یل دات، پشت ۽ چہ دگہ مردم ۽ اتک تہت
 گپت۔ یک پہ یک ۽ مردم مے دیما گوستاں، گڈی ۽ ہلاں بوتان۔ منی کش ۽ وت
 ماں وت ۽ گپ ۽ لگلیتاں۔ یکے ۽ چہ دومی ۽ جست کت۔
 ”اے کئی میت انت؟“

”زاناں۔“ آئی پسہ دات۔

دگہ یکے ءچہ مئے پشت ء آواز ا تک۔

”ناصرء۔“

من آیانی گپ گوشداشتاں۔ دگہ یکے ءجست کت۔

”کجام ناصر؟“

پدا اولی مرد ء آواز ا تک۔

”اڑے، ناصر سالک ہے کہ اے دک ء آئی ء دکان ء است ات۔“

”ہمو، آرا من زانیں۔“ دگہ یکے ء آواز ا تک۔ یہ گیشیں دلگوشی ء من وتی چک

گردینت۔ گڈس ء من ایوک ء اشتا تک اتاں، یک ء دو ء مردمانی آگ ء انچوش

گیشتر بوتگ اتاں کہ گڈی مردم ودی نبوت۔ لہتیں آہتہ وت ماں وت ء گپ ء

اتاں۔ ء آدگیرانی آواز منی گوشاں کپت۔

”چوں مرت؟“ یکے ء جست کت۔

”چہ پیری ء!“ دگہ یکے ء پ مسکرائی پسہ دات۔

”اناں، اڑے چوپیر نبوت ء کہ بہ مریت، زی من آرادگ ء روگ ء دیست۔“

یک جینے ہمو دا ات۔ وھدے آئی بچکانی گپ اشکت نرنڈگ ء لگ ات۔

”بس کنے، بے لجاں مرتگیں مرد ء مسکرا کن ء، آئی ء پیری ء نہ کشت ء آرا آئی

جند ء چک ء کشت ء۔“

درسیں مردمانی چہ اچکی ۽ دپ تچ بوت۔ درسیں بیوانک بوتان۔ هاموشی ۽
یکے ۽ گول اے جست ۽ پروشت۔

”بلے، بلے جنده ۽ چک ۽ چی ۽ کشت ۽؟“

ماسی زہر ۽ بوت، آراگشت ۽۔

”بلا ہے زانت ۽، زرغمرے ۽ سر ۽ مڑیتگاں۔“

چہ درسانی دپ ۽ بس ہے درآ تک۔

”چونیں زمانہ ۽ آ تک ۽ چک پت ۽ کشیت!“

پدا هاموشی بوت۔ کسے ۽ اے سرہال ۽ سر ۽ گپ جنگ نہ لوٹت، چوشیں

بیوانکیں مجلس داں دیر ۽ برجاہ نہ بیت۔ ہر یکے پہ وتی راہ ۽ شت۔

ناصر سالک ء مرگ ء ہال ء عبدالرشید ء آئی کشک، آروچی منی سراجیدگ ء
 امبار اتاں۔ باز رند ء من وت ء رکھینت کہ اے باروانہ جیرداں۔ بلے ہیال دارگ
 نبوتاں۔ من زانت اگاں کوئی ء برواں منی جیردگانی سرہال ہمیش بیت۔ من کوئی ء نہ
 شتاں ہما کہنیں راہ ء رواں بوتیاں کہ نون منا دو سال انت من کتابجاہ راہ ء نہ
 شتگاں۔ من کتابجاہ ء نیمگ ء شتاں، کتابجاہ من دیست آئی جاورا نگت ساری ء وڑا
 ات۔ دگ ء نیمگ ء دیوال پرشتگ ات۔ چہ دور ء چو کہنیں ویرا نیں کلات ء ودی
 بوت۔

انچوش کتابجاہ ء گیٹ ء منی چم کپتاں نوکاپ من دیست۔ من ء نوکاپ
 شہدر برجاہ وانگ ء اتاں، منی شہدر برجاہ ء یلدیگ ء رند نے کہ من اد ء شتاں نے
 کہ من نوکاپ دیستگ ات۔ من آرام ء چارت، آئی منی نیمگ ء چارت، پداوتی سر ء
 جھل بکت۔ نوکاپ کتابجاہ ہچ یل ندات۔ آوہداں من ء آہمروچ یکجاہ شتاں۔
 کتابجاہ ء مستر ء نوکاپ ء ہیل ء عادت زانتاں، ارچ ء کتاب ء نوکاپ ء دوست
 بوت، آئی کتاب ء نام وتی کاگدانی تہا بنشتہ کت نوکاپ ء دات۔ گڑا دیگر ء رند نوکاپ
 کتاب زرت چہ کتابجاہ ء در اتک۔ من گوں نوکاپ ء دوچار یوگ نلوٹت۔ ہے
 واست ء من چہ اد ء وا ترکت۔ من دلجم اتاں، آ منا پجانیا ریت۔ من چک نہ جت دیما
 شتاں، داں پشت ء منایکے ء توارجت۔

”جمل!“

من چک گردینت نوکاپ منی رندء گون ات۔ ہسک ء ہنپان ات، مناگماں
بوت آتھت ء۔ من اشتاتاں آ اتک۔

”یار، مروچاں تو کجائے گندگ نب ء کتابجاہ ء ہم نیاء، بلکس مروچاں تو گردگ
ویل کت ء ایوک ء وتی وھداں پہ نبشتہ کننگ ء وائنگ ء گوازینگ ء؟“

من ساری ء شعر نبشتہ کت، برے برے آزما تک ء نبشتا تک ہم نبشتہ کت۔ من
وتی نبشتا نکاں وتی کرا ایر نہ کتاں، پہ ماھتا ک ء تا کبندانی شونکاراں مدام رواں
داتاں۔ منی نبشتا تک برے شونکاراں دوست بوتان گڑا آیاں چاپ کتاں۔

نوکاپ سکیں باز گئے ات۔ آئی انچوش کتابے ء دو تاک نہ ونت روچے آئی باروا
گپ ء جت۔

من آراگشت کہ۔ ”من نبشتہ کننگ ء نیاں وائنگ.....“

من گپ سرجم نہ کرتگ ات کہ آگشاں بوت۔

”تو مسکرا کننگ ء، تو ء ند، کتاب ہج گستا بنے۔ ہو، اُشتگ ء گپ نہ بیت پیا

ہوئل ء رواں شری ء گپ ء رپ ء کناں۔“

آئی منی پسہ ء ودار نہ کت، وتی دست منی کو پگ ء ایر کت پہ تیلانک منابران ء
کت۔ راہ ء نوکاپ مناساھت ء گپ ء وارنڈات، برے ونگلیں کتابانی بابت ء گپ
ء جت۔ آئی مناگشت، من یک دراجیں ناول ء وائنگ ء اں، کتاب سک مزن انت،
بلے آئی گشت منی وائنگ تیز انت۔ نیم کلاک ء پیست

تاک واناں۔ آئی گشت ناول ء جاگہ ء کار سہت انچو نبشتہ کرتگاں کہ گشے از مکارے ء جوڈ کرتگاں۔

آئی گپ ہلا س نہ ات۔ ماہوئل ء سر بوتان۔ مادونیس ہوئل ء دیم پہ دیمشتاں۔
”ہمو، باریں ہال کس مروچاں توچی کنگ ء۔ تو سک لاگر بوتگ ء انچو گندگ
بہ گشے ترا رواہی نادرائی ء آست، ماں تاک ء مھتا کاں تئ نبشتا نک ودی نباں؟“
نو کا پ انچو گپ ء لگت، آساہ ء کشگ ء ہم شمشکار بوت۔ آئی پیشانی ء گردن ء
رگ ڈن ء در اتکاں۔

”ہمو، من تراچی بہ گشاں منا چٹکس وھد انت من نہ چیز ء نبشتہ کرت ء نہ
ونت ء۔“ من آرا گشت۔

”بلے تراچی بوت، تو پر چاچو بوت ء؟“ آئی منی چمانی تہا چارت ء گشت۔
”مئے دورے مردماں امیتیں نبشتہ دوست بنت، من نوکیں دور ء امیتاں دروگ
سر پدپاں، مردمانی امیت دھو کہ اں، ہمے امیت ء آیاں چہ راستی ء دور برتگ۔“
”تو سکیں پہک دلے ء منی مطلب ایش انت کہ ماندکار پہ وتی چا گرد ء وش
کنگ ء نبشتہ کناں۔ اگاں ماوتی چا گردہ وش کت۔ آیاں مئے نبشتا نک دوست بنت
آمارا تو سیپ کناں، تو کہ وت ء ندکار ء گشے۔ ء تو چا گرد ء وشیاں دھو کہ بازی گشے کڑا
اے وڑ تر ابا نادات نہ بیت۔“

نو کا پ گرم گرگ ء ات۔ بلے ہوئل ء باروالا اتک آئی گپ گڈت۔ آئی لوٹت
آئی گپ گندگ مہ بیت، ہمیشا آئی باروالا ء زوت آڈردات۔ ہمے میان ء منا گپ

ءواررست۔

”توچی گشے، ماوتی چاگرده ءتوسپ ء بکناں! تو نزان ء چاگردایوک ء چوکوریں
لگ ء انت۔ آئی ء چم پچیں شوانگ ء درکار انت۔“ من گشت۔
”توسر پد بنے، تو اے فلسفی هیالاں یلدے ایوک ء نبشته کننگ ء نیمگ ء دلگوش
بدے۔ گیش ء چه گیشتر نبشته بکس۔“ آئی مناچوچک ء پندات دات۔ پدا آئی گپ دیما
برت۔

”تئی نبشته منادوست بوتگاں۔“

”ہما ساری ء نبشتا نکاں یواں، نون من نبشته نکناں۔“ من گپ بس کت، نوکاپ
وتی پاسگوچارت۔ پداشتاپ اشتاپ ء پادا تک گشت ء۔
”وهد بازشته مناروگی انت۔“

آروگ ء لگت، کرسی ء اثرات پداوت ء گیش اینت ء شت۔
ساھتے ء رند من ہم ہوٹل ء درآتکاں۔ ہوٹل ء دپ من گزین دیست۔ آئی منا
جست کت۔

”تو کجا بوتگ ء؟ من پہ تئی شوہاز ء در کپتگاں۔ ہو.....اناں.....
چوشیں گپ ء نہ انت۔ منا پہ تراکار ء است باند ء ہمودا بیا۔“ گزین ہے گشت ء
شت۔

نہمی در

من ہموداء متلب ء سر پد نبوتاں۔ من نزانن کجا برواں۔ من ہیال کت کہ آئی
ہموداء گشگ ء مانا ایش انت کہ آئی لوگ ء برواں۔ من ساری ء روج ء گوں گزین ء
ہمرائی ء آئی لوگ ء شتاں۔ آئی منابازیں تنگیں ء تہاریں دمکاں پچدایاں وتی لوگ ء
برت۔ مرچی من ایوک ء مزینں راھے ء شتاں، پدا من سر پد بوتوں اے گزین ء لوگ
ء راہ نہ انت۔ چه اُدء وا تر کت پدا ہما جاگہ ء اتکاں کہ چه اُدء من بندات کرتگ
ات۔ داں دیرے ء رند منی سرا کار کت من گزین ء لوگ ء سر بوتوں۔

وہدے من آئی لوگ ء نزیک ء شتاں من ہے چیز ء اچکہ بوتوں کہ جھل ء
پدیا نکاں من لک کپگ ء لگ اتاں، من جھل ء تبک ء در چارت۔ اُدء کبلے جنگ
ات۔ من گوں اے ہیالاں اتاں کہ گزین ء ہمساہگاں چی بوت ء مناسما بوت من
گزین ء کوئی ء دیمااں۔ ماہل نورین مناد یست پادا تک منی دیماا تک۔ من آئی دیم
چارت پچلر زیتاں۔ چه منی ساری ء دو چار ء نوں آئی چھرگ ء مزینں بدلی ء سدلی ء
اتگ ات۔ آئی لنٹ چو سد سالی ڈوکالیں ڈگار ء ہشک اتاں۔ لٹانی سرا سھری
انچوشکہ آئی عمر ء زالانی سہر ء زبیدار بنت۔ نے کہ اُدء سھری است ات، نے کہ
زبیداری، سھری ء جاگہ ء اسپیت اتاں گشے میٹ بستگاں۔

من گزین ء جست ء اتاں۔ آئی منی جست ء نیمگ ء دلگوش ندات، وت گپ ء لگت۔

”گزینِ عِجاور شر نہ اں، تو آئی ءِ تسلاب دے۔ مرد چاں بے مانا میں گپ بنائے
کت ءِ من زاناں چي گشیت۔ بس من ہمو، ہمو کناں آزر گپت۔“ ماہل ءِ گشت۔
”گزین کجا انت منازی گشت ءِ بیا؟“ من ماہل ءِ جست کرت۔
”چہ ادء دیر انت در اُتک، گشت ءِ تی ءِ رواں۔“ ماہل کم ءِ ملور بوت گشت ءِ۔
ماہل ءِ من گشت من زاناں آنوں کجا بیت۔ من چہ ادء تاب وراں ہوئل ءِ
شتاں۔ گزین ہوئل ءِ ہما جاگہ ءِ نشنگ ات، کہ منی ءِ آئی اولی گند ءِ نند بوت۔ آئی منا
دیت گوا نک ءِ جت۔

”بیایا حمل تو کجا بوتگ ءِ پہ تر امن کجا نہ شتگاں۔ تی کوئی ءِ دمک سک تر سناک
انت۔ چٹکس جاگہ ءِ تی لوگ ءِ جست کت ءِ ہر کس گشیت کجام حمل من حیران اں،
اینکس وهد انت ترا کسے ءِ پجانیا ریت، یکے ءِ من جست کت۔

”حمل ءِ لوگ نہ دیتگ ءِ؟“

آئی گشت۔ ”کجا حمل؟“

من تی باروا گشت کہ چوشیں شگل ءِ مردے۔ پدا آئی کموباز سر پد بوت گشت ءِ۔
”من اے مردم ءِ نام ءِ زاناں چوشکہ آئی تو وڑ ءِ ڈولاں گشگ ءِ یک ورناء

من گنداں چہ اے دمک ءِ روگ ءِ آگ ءِ ودی بیت۔“

آئی گشگ ءِ رند ءِ من ہے دمک ءِ شتاں۔ یار چوں تر سناک انت!

مرد مے روگ ءِ آگ ءِ ہم گندگ نہ بیت۔ دکان ءِ ادء است ات آہم بند

ات۔ ”گزین وتی گپ جتاں۔

پدا من آرا حال دات منی سرچوں سر نگرہاں کپتگ پہ آئی لوگ ء شوہاز ء۔ تاں
 دیرے ء من ء گزین بے وانک ء نشتاں۔ آوتی ہیالاں گارات، من وتی۔ گزین چو
 بت ء نشتگ ات۔ آئی ء منی سما نیست ات۔ من یکبرے جیردات آئی چہ آگہیں واب
 ء بست کناں۔ بلے آئی منی چمانی تہا چارت۔ من زانت آئی سرہال بدل کت ء۔
 ”من ہیراناں، تو چی گشے اے زند ء باندا ت بیت؟“ گزین انا گہ ء جست
 کت۔

من آئی متلب ء سر پد بوتان، بلے آئی جیردگانی پہمگ ء ہاترا من جست
 کت۔

”چونیں باندا ت؟“

”منی متلب ایش انت اے زند ء رنددگہ زند ء است؟“ گزین منا انچوش
 چارت گشے انوں من چہ آ زمان ء اتلگاں، آئی جست ء پسہ منا گون انت۔
 ”من چے زاناں من تنیکہ نہ مرتگاں۔“ من بچکندت۔ گزین مج اتگ ات۔
 ”تو چی گشے، باید انت کہ بہ بیت، پر چا کہ اے زند ء ما مراد نہ دیستاں الم ء دگہ
 زند ء بہ بیت۔“ گزین آہ سردے کشت ء گشت۔

”اگاں ماتئی وڑا بہ جیرداں، گڑا اے زند ء مراد کسے ء نہ دیستگاں۔“

آئی ء زاناں چہ ہیال ء اتک چو گنوک ء کندگ ء لگلت۔ پدا وتی دست ء ٹیبل
 ء سرا ایرکتاں ٹہک ٹہک ء

کندگ ء ات۔ ہوٹل ء درستیں مردماں یک چہ گزین چارت یکے چہ منا۔

من اجالت بوتماں وتی چم جھل کتاں۔

"To be or not to be-----that is the question."

شیکسپیر گنوک بوتگ آکشیت: یک روچ ء ما زمین ء سراگردگ ء اں، بلے
دومی روچ ء ما مران ء رواں۔ چوش چوں آچو آسودگی ء کشیت زندمان چوکسان بوتیں
وش ات۔ پمناے زندا نچومزن ء دراج انت، هلاسی ء نام ء نزانے۔“
آئی منی نیمگ ء چارت داں من آئی گیاں دلگوش دیگ ء نیاں، آپادا تک گشت
ء کہ۔

”حمل شریں، من رواں۔“

”کجا؟“ من جست کت۔

”من رواں در ملک ء۔“ ہمینچو کہ من دگہ گپ بجان آچہ منی دیما نکل ایت۔

ذی بیگاہ ء من کوئی ء روگ ء آتاں۔ جمبر آزمان ء دیما سیاہ بوتائ۔ داں سہب
 ء آزمان بد میا یک شینکے نیست ات۔ اناگہ ء زر باری جمبر اں ساہیل کت۔ گزندگ
 بندات بوت۔ من کوئی ء سر نہ بوتائ جمبر اں ہوریل دات۔ ترمپ انچومزن آتاں،
 من وتی دیم ء ندیست۔ کوئی ء سر بوگ ء من سرداں پاداں تر بوتائ۔ چہ گزندگی جمبر ء
 ہور ء من سک ترستاں۔ ہمیشا ذی بیگاہ ء رند کوئی ء در نہ آتکاں۔

شپ ء داں دیر ء منی چماں واب نیست ات۔ واب ء من کوشست ہم نہ
 کت۔ منی ہیال گوں جمبر ء ہور ء ات۔ ترمپ چو تر ونگل ء چھت ء کپگ ء آتاں۔
 شپ ء دیر ء ء جمبر انی گزندگ بند بوت۔ بلے نودانگت شترگ ء ات۔ من وادل ء
 جڑت کہ شبندان ء کت ء۔ انشی منی تیوگیں ہیال گوں جمبر ء ہور ء ات۔ کجام وهد ء
 من واب کپتاں ء چہ ہیال ء من واب کپتاں۔ بلے گڈی ء منا چہ واب ء در ء توآر ء
 پادکت۔ منی واب سرجم نہ یت۔ من پاداہت نہ کت۔ گیش ء چہ گیشتر دروازگ ء
 یکے ء سک جت۔ من پاداہتاں، وتی ہیال نز آورتاں، بلے منا اے ہیال ء پریشاں
 کرتگ ات۔ اے کئے بوت کنت؟

دروازگ ء توآر چہ سگ ء ڈن بوت۔ من در پچ کت۔ ماہل نوریں ات۔ منا
 وتی چمانی سراہیہ نبوت۔ جمبر اں برے تگ ات، بلے انگت چہ شینک شینکیں شینکاں
 ہورتیں ترمپ کپت۔ ماہل ترا ت، آئی تیوگیں بدن میسیگ ات۔ آتیز تیز ء ساہ

کشگ ء ات۔ مناگمان بوت آتھت ء۔ آئی باز رند ء جھد کت کہ گپ جناں، بلے
آئی گپ وت ماں وت ء اڑیتاں۔

”حمل۔“ گڈی ء منی نام آئی لٹھاں ا تک۔

”ہاں، ماہل بکش چے گپ ء؟“ من اشتاپ اشتاپ ء جست کت۔

”حمل، گزین چہ پھل ء..... نادراہجاہ ء۔“

ماہل بس ہے گشت چہ وتی بالاد ء زمین ء ایر بوت۔ داں ساہت ء آہے جاوے

ات۔ من ا جکہ بوتان کہ چہی بکناں، کمیں آپ آئی دیماجت۔ آئی سُد کت۔

آئی مناہال دات، گزین ذی دیگر ء رند گرنڈ ء گروگیں ہووے وت ء چہ پھل ء

دور دات ء۔ نراناں آئی

بھت ء زور بوت ء، یا دگہ مکمالے بوتگ۔ آستیں کور ء کلانٹگاں

کت ء۔ راستیں دست ء یک پاد ء پرشتگ ء جنڈ ء ماں نادراہجاہ ء بے سمانت۔ مات

ء نادرائی ء من باز رند ء نادراہجاہ ء شتاں۔ نادراہجاہ سک دور نہ یت۔ من زوت سر

بوتان۔ وھد ء من گزین دیست منامنسی چم سیٹگ ء نر یک ء ا نکاں، مناباور ء نہ کت،

اے ہما گزین انت کہ من ء آیکجاہ نشتگ ء گپ جت ء۔ آئی دست ء پاد پٹی بستگ

اتاں۔ آئی چھرگ ء دگہ دروشم ء زرتگ ات۔ ماہل آراچارت نہ کت ء ڈن ء شت،

ء وتی دوئیں دست دیے سرا ایر کت ہڑیسگ ء لگت۔ من ماہل ء کراشتاں، جیڑات

آئی ء راتسلا دیاں۔ بلے چہ آئی گیشتر من وت نزور اتاں۔ گزین ء روج پہ روج ء

جاو نہ وش بوتان۔ ڈاکٹر دیکیم اتاں۔ ماہل ء

اوست پرشتاں۔ من ہمروچ گزین ء چارگ ء نادراہجاہ ء اٲکان۔ گزین ہمروچ
گیشتر چومر تگیں جون ء ودی بوت۔ تاں یک ھتگی ء گزین ھے جاور ء ات۔ پدا یک
ھے ء منی ء ماہل ء ساڑی ء آئی جنزگ ء کنزگ ء کوشت کت، دیرنگوست آسارت
بوت۔ من اشتاپ اشتاپ ڈاکڑ آورت۔ ڈاکڑ اٲک گزین ء دست، دست جتاں۔
اسیٲھو اسکوپ آئی دل ء سرا ایرکت۔ مئے نیمگ ء ملور ملور چارت ء، چمانی سرا ھے
اشارت دات کہ گزین شمارا یل داتگ۔

گزین ۽ مرگ ۽ رند من مائل ۽ بارو اجیڑا ت۔ من و ت ۽ ھے جست کت، ما
ھل ۽ شادمان ۽ میان ۽ فرق چي انت؟ مائل انگت مرتگیں گزین ۽ مھر کنت، بلے
شادمان ۽ مھر پر مننانہ بوت ۽ آئی ۽ بس پہوت ۽ باندا ت ۽ جو د ۽ در کار بوت ۽۔

گول اےھیالاں من وتی گوست ۽ شتاں۔ ہماروچ ۽ھیال ۽ کپتاں کہ
یکروچ ۽ من ایوک ۽ نشتگ کتاب ۽ وانگ ۽ اتاں۔ شادمان اتک منی کراوتی دست
۽ دل داشت۔ من آئی دست چارت ۽ چکندت۔ پدا آراجست کت۔

”چی ۽؟“

آئی گشت۔ ”دست ۽ سرابشتہ بکس۔“

من اچکہ بوتان۔ آراجست کت۔ ”چی نبشتہ بکناں؟“

آئی گشت۔ ”ہرچی تئی دل ۽ کیت نبشتہ بکس۔“ منا ہوش نہ کنت، من چی نبشتہ

کت۔ بلے آروچی ۽ دیم ماسک نزیک بوتان۔

مھر ۽ درشان ۽ وڑ ۽ پیم ہر لوگ، ہریک جاگے ۽ دگہ وڑے ۽ اتاں۔ من زانت

شادمان جیڑگ ۽ بوتگ کہ وتی مھر ۽ درشان ۽ چی وڑا بکنت۔ آئی اچ مناچہ اے چیز ۽

امیت کت ہم نہ کت، پرچا کہ من وتی زند ۽ گپ ۽ بیج بندات نہ کت ۽۔ ۽ مھر ۽

درشان ۽ دگہ گپ ۽۔ آئی منی دست ۽ ندیست پہ بے سمائی آئی وتی جیڑھلا س کت۔

مے مھر روچ پہ روچ ۽ چوکوئیں کلات مہکم بوت۔ من

بہمیت ہرچ وڑیں وھدء موسم ایشی ء سان کت نہ کنت۔ مانوں یکے دوئی ء دیم پہ
دیم چارت کت۔

شادمان پیش ء من آئی نام گپت ء سرا مسکرا کت۔ شادمان ماں در کسانی ء وتی
تروزھک ء نام ء بوت ء۔ آئی تروزھک سک لاگرات۔ پیشا من آرا مسکرا کت کہ
تئی واجہ مشکلیں داں سور ء سر بیت۔ شادمان اے وڑیں مسکرائی ء سرا گوں منا برے
مڑیت ء برے بچکندت ء۔ ماہا جاگہ ء سر بوتوں کہ وت ماں وت ء گپ ء لج نہ
کت۔

یکروچ ء آئی منا گشت۔

”من نوں گوں ترا وتی مھر ء در شان کت ء، بلے منی مھر گوں ترا سک کہن
انت۔“

من گوں اے ساڑ ایگاں کم ء اجالت بوتوں۔ بلے دل ء سک اتاں۔ من گوں
وت ء گشت۔

”گوں منا یکے ء مھر بوتہ!“

منا اے گپ سک وش بوت من یک رند ء پداچہ شادمان ء دپ ء اشلکنگ لوٹ
ات۔ ہے ہا ترا من جست کہ۔ ”تئی مھر ء چچو وھد انت؟“

آئی کندت۔ منا پدا گشت ء۔ ”تو چنک ء جست کئے، ترازان ء باور نہ کنت۔“
آمنی دیما نشنگ ات، انگت من انچو مارت کہ آچہ مناسک دور انت۔ من پاد
اتک شتاں آئی دیما اشتاتاں۔ آئی چمانی تھا چارت۔ آئی لنٹ لرزگ ء

دیتاں۔ من ترسگ ء اَتاں کہ دیماچی بیت۔ منی تیوگیس بدن چہ منی ہاٹی ء ڈن ء
 ات۔ آئی وتی چم جھل کتاں۔ آئی دست ء گپت، بلے من مارت آچہ منانگت دور
 انت۔ پدا من وتی سر بُر زکت آئی چم چار اتاں۔ پہ بے سمائی من آئی لنت چُک
 اتاں۔ آئی بدن ء گشے دگہ جائے اَ تک، آئی منا وتی امبازاں کت۔ منی سرین ء
 سارتی یے تالان بوت۔ داں دیرے ء ماہے جاوے اَ تاں۔ چہ دنیا ء چٹ بے ہیال
 بوتاں۔ آئی گپ ء جت من سر پد، پرچا کہ آئی لنت گوں منی کوپگاں کجیتگ اَ تاں۔ آئی
 کمیں وت ء چہ منی امبازاں گیشینت، ء گشتے۔

”تو گو مناسور کنئے؟“

جینے ء اگاں مردین ء وتی امبازاں بہ کنت، آہر چیز ء بہ لوٹیت ہر چیز ء بلوٹیت،
 مردین ہمو، ہمو کنت۔ شادمان ء منی نزوری ء زانت۔ آئی ہرچی گشت من ہمو، ہمو
 کت۔ اگاں آئی ہرچی لوٹیتیں من پہ آئی کنگ ات۔ آئی باز رند ء مناسور ء جست
 کت۔ بلے من کنت، آہر ء بوت گشت ء۔

”من گوں ترا سک مہر کناں، بلے تو گو منالیب کنگ ء۔“

راست ء شادمان منا دوست بوت، بلے سور ء من نہ جیڑیتگ ات۔ نوں
 ہمروچ منی ء شادمان ء دوچار بوت۔ مئے میان ء بے ارزیشتیں گپ ء رپ سک باز
 بوت۔ چوشکہ آئی منا گشت چہ دنیا ء تیوگیس مردماں تو منا دوست ء۔ من ہم آرا انچیں
 پسہ دات کہ آئی وڑیں جنک من دنیا ء ندیست ء۔ آئی گوں منا پیمان کت کہ آے دنیا ء
 یلداں، بلے منایل نداں۔ من ہم انچیں پیمان

کت۔

وہد ہے وڑ روگ ء ات، اناگہ ء شادمان وت ء منا چہ کم کم ء سنگ ء
ات۔ بازند ء من آئی ودارکت، بلے آنہ یتک۔ یک ھتگے ء رندنوں آ اتک۔
آھاموش ات۔ من آرا جست کت کہ کجا بوتگ ء۔ آئی پسہ ندات۔ چہ آئی بیوانکی ء
من مارت گپ ء است۔ ”شادمان چہ گپے؟“

آئی ملور ملور منا چارت، پدا گشتے۔

”حمل، منا گوں ترا گپے است۔“

من آرا جست کت کہ۔ ”چے گپے؟“

آئی کوشت کت کہ گپ ء جناں، بلے جت ء نہ کت۔ اناگہ ء پادا تک، گشت ء۔

”دگہ روج ء ترا گپ ء گشاں۔“

آشت۔ مزنیں روج ء گوست، بلے شادمان ء گواہ نیست ات۔ گڈسرا من آئی
ودارکت۔ گڈی ء دلکیم بوتان۔ نوں آئی نیا گپ ء منا پریشان نکرنگ ات، بس منا ہے
جست ء گمگ کنگ ات کہ شادمان ء گپ چہ انت۔ یکروچ ء شادمان ء کستریں
گہارا تک منا کا گد ء دات ء۔ من آرا شادمان ء جست کت۔ آئی چچ نہ گشت روگ
ء لگت۔ من آئی راہ داشت پدا جست کت۔

آئی گشت۔ ”تہی جست ء پسہ ماں کا گد ء تہا انت۔“

آئی وتی راہ ء شت۔ من زوت نمدی چچ کت واناں کت۔

”منی مہر ء واجہ،“

توزان ء مئے چا گردہ زالبول ء ہج کردنیست۔ آوتی زند ء وتی وڑا گوازینت نہ
 کناں، ہرچی آئی باروا سوڈگ بیت آیاں منگی انت۔ من ہم اے چا گرد ء بہرے
 اں۔ من ہم وتی زند ء وتی وڑ ء گوازینت نہ کناں۔ مارا مئے چا گرد ء رستگیاں کشگ ء
 روگی انت، ماوتی تنیگہ چا گردہ ء سا نکلاں بستگاں۔ منی بھت ء منی مات ء پت ء فیصلہ
 کت ء، منی گپ ء متلب ایش انت۔ منا، منی ناکوزھک ء داتگ اش۔ توزان ء من
 ہج کت نہ کناں۔ مئے سور ہم زوت بیت۔ بلے من گوں ارسیگیں چماں ء بون ترا
 گشاں من انگت ترا مھر کناں، اے دنیا ء ترا ء آوکیں دنیا ء ترا ہم مھر کناں۔

بلے منابہ بخش من تی نبوتاں، من ہج کت نہ کناں!
 تی شادمان“

من نمدی ونت۔ منی گوشاں شرتگ ء آواز ا تک، پدا من اشکت، مئے مھر ء
 کوئیں کلات ء ہشت یک پہ یک ء کپگ ء لگیتاں۔

منا نوکاپ دوست نبوت من زانت، اگاں کتابجاہ ء برواں، گڑالم آدیما
 کپیت۔ من سک اپتک اتاں۔ من کتابجاہ ء شتاں۔ ہما کمرہ پیش ء چہ کتاب ء پھر
 بوت ء مرچی اد ء لہتیں پر شتگیں کرسی ء ابید گہ ہج نیست ات۔ مردے من گوزگ ء
 دیست۔ من آراجست کت کہ کتابجاہ کجا انت؟ آئی گشت برز ء تبک ء انت۔ انچوش
 من شتاں برزے ء تبک ء، منا باور ء نکت، اے ہما ساری ء کتابجاہ انت۔ کتاب
 الماریانی تہا ساریتگ اتاں۔ ہر سرہالے ء کتاب جتا میں الماری ء توک ء
 ات۔ کتابجاہ نوک ات، بلے مردم ہما کہنیں اتاں۔ نوکاپ کرسی ء سرائتگ ات، آئی
 دیم آنکرات، پشت ء گو منات۔ روتاک ء وانگ ء ات۔ کتابجاہ ء کارمستر کماشیں
 پیر مرد ء ات۔ آئی منادیت پجا آورت ء۔ من آئی دیم پہ دیم کرسی ء عمرانتاں۔
 ملک ء درسیں روتاک آئی دیما اتاں۔ آئی ہیل ء عادت ات، تاں دوکلاک ء روتاک
 ء ونت، پد میان استمانی سیاست ء سراگپ ء جت۔ گپ اے انت کہ آئی ملکی
 سیاست ء بارو ء نزانت۔ بلکیں ملکی حالاں آگیشتر چہ میان استمانی حالاں زابکار
 ات۔ بلے ملکی سیاست ء سرا آئی ہج گپ نہ جت۔ یک روتاک ء سر برے تاک آئی
 ونت، پد الینت ء یک اُکس ء چارگ ء لگت۔ کم ء ونت ء پداگپ ء لگت۔

”عبدالرشید ء کیس آمید گس ء شت ء یک ہفتگے ء آئی پیسلہ بیت۔“

نوکاپ آئی گپ نہ پہمیت، آراجست ء کت کیس ء باروا۔ آئی پیر مرد ء جت

کہ ناصر سالک ء عبدالرشید کئے اُنٹ؟ پیر مرد ء آرا گشت: ناصر سالک آئی ہماہگ بوت ء۔ پدا آئی تیوگیں ناصر سالک ء کوش ء کسہ ء کت۔ من اے کیس ء باروا بس ہے زانت کہ ناصر سالک ء آئی چک ء کشت ء۔ دگہ من زانت پرچا کشتگ ء۔ وھدے من دیست پیر مرد آئی ہماہگ بوتگ۔ من زانت پیر مرد اے کیس ء باروا گیشتر زانتکار بیت۔ من پیر مرد ء گشت ناصر سالک ء دکان منی کوئی ء نزیک ء بوت ء۔ آرا منی نا کو ء ناصر سالک ء سنگتی ء باروا ہم حال دات۔

”من زاناں تو شر تر زان ءے، پرچا کہ تو آیانی ہماہگ ءے۔ باریں اسل ء آیانی جیڑ جی بوت ء کہ داں پت ء کوش ء سر بوتگ؟“ من پیر مرد ء جست کت۔

”ہمو، اے یک اجکے کنوکیں ء نبوتگیں گپ ء کہ چک ء پت ء بہ کوشیت، بلے اے راست ء، من گشاں ناصر سالک ء ایوک ء عبدالرشید نہ کشت ء آئی کشتگ ء، آئی تیوگیں ہاندان ہوار انت۔ ہد امر زیں ء جن ء آئی جنک درسیں اے پندل ء ہوار انت۔ من داں ہے اشتک ء اے پندل ء آئی جن ء جنک ء سازیت ء۔ عبدالرشید ء ایوک ء آیانی کشتگ ء رد ء اے کار کت ء۔“ پیر مرد ء گوں اے کیس ء سک دلچپی است ات۔ آئی گیشتر اے بابت ء گپ جنگ لوٹت۔ بلے اے میان ء منی دل ء یک جست ء، جست بوت منای ہوار ء کت۔

”بلے ناصر سالک ء جی کت ء کہ آئی درسیں ہاندان آئی کوش ء رند ء بوت ء؟“ من جست کت۔

پیر مرد گول اے جست ء گل بوت، انچو کہ یکے ء کرا جست ء پسہ بہ بیت۔ پہ
آئی ء جست ء پسہ ء دیگ وش بیت۔

”گذسرا من اے حال اشکت۔ من وت ء ہے جست کت کہ آئی زان ء چچی
کت ء کہ آئی جند ء جن ء چکاں آرا کشت ء۔ بلے، گپ ایش انت کہ من زاناں، من
مردمانی دپ ء اشکت ء ناصر سالک ماں پیراں سری ء سورے ء دلما نگ بوتگ۔
لہتینانی کشگ انت، آئی جاگے ء گواچار ہم روان دات ء۔ ء ناصر سالک ء مزنیں
جاگہ ء جا سید ء ہم بوتگ۔ بلے پیراں سری ء آئی ہم وتی زھگانی سرا بھر نہ کرتگاں۔
چونیا جا گیانی جیر دیر انت، آیانی لوگ ء بوتگ۔ آیانی کو کار ء جگا ء درسیں همساہگاں
سہی بوتگاں۔“

پیر مرد ء گپ بس کت دگر روتا ک ء چہ ٹیبل ء چست کت وانگ ء لگت۔
”ناصر سالک ء کوش ء بھتام ایوک ء عبدالرشید ء سرا انت؟“ من چہ پیر مرد ء
جست کت۔

”ہمو، گذسرا ہے حال ا تک کہ آئی ء زہر ء وارینت ء، چہ ایشی ء ہم آسک مرنہ
مرنگ، پدا عبدالرشید آرا کار چ ء جت ء کشت ء۔“ پیر مرد ء نول گپ گول بڈ گپت۔ من
سر پد بوتان آگیشتر گپ جنگ نلوٹیت۔ ہما انت کہ من ناصر سالک ء کوش ء حال ء
سہی بوتان۔ منی دل ء ہے جست چست بوتان کہ من چہ پیر مرد ء جست کرتاں۔
نوکا پ گول روتا کے ء مشکول ا رت۔ من کشاد کشاد ء پادا تک، الماریانی توک ء
کتاب چاراں کت، گڈی ء ڈن ء درا اتکاں۔

بٹے پیدا ک ات۔ تیوگیس آزمان ءدیم محیٹگ ات۔ دؤر، دؤر جمبر ءگرنگ ء
 تو ارات۔ من ماہل ء کرارؤگ ء اتاں۔ نیمراہ ء گوات ء منابدہال کت۔ گوات ء
 دیگر ء گوں شپ ء بدل کت۔ ہما شپ ابید چہ دؤریں استالانی رژن ء دگہ گندے ہج
 ودی مہ بیت۔ من وتی راہ گار کت۔ یک ء دورند ء روگ ء جہد کت، بلے بے سوب
 بوتان۔ گوات ء گونڈ گونڈیں سنگ ہوار ات، آ منا چوتیر ء تل دیان اتان۔ من
 دزموش کناں داں دیوالئے ء کش ء سر بوتان، ودار کت داں گوات کم ء نرم بہ بیت۔
 مناباور نہ کت من گوا چنی زند ء اں۔ منا انچو مارت من تر سنا کیس واب ء گنگ
 ء اں۔ ہزار رند ء آ گہی ء جہد ء اں، بلے انگت اگہہ بوت نہ کناں۔ دیرنگو ست گزند ء
 گروگ ء تو ارز یک بوت، پشامی ٹوئیں ٹرمپ کپگ لگت۔ گوات ء زور پُ رشت۔
 من ہدا مرزئیں گزین ء لوگ نیمگ ء وتی گام تیز کتاں۔ جھل ء تبک ء تھار
 ات، چوریانی کوکار اشکننگ نہ بوت۔ من پدیا نکاں لکپاں، بُرزا شتاں۔ ماہل
 دریگ ء دپ ء اشتاٹگ ات۔

آئی وتی چک نہ گردینت، کشے زان ء آمنی پادبز مشاں زانت۔ آچہ دریگ ء
 ڈن ء چارگ ء ات۔ آئی سریگ ء تبتگ ات، دریگ ء رژن ء آئی سریگ ء چیرے
 بیک ودی بوتان۔ ”چی چارگ ء یے؟“ من پہ ہاموشی ء پروشگ ء ہاترا جست
 کت۔

بلے آئی پیش نہ داشت، داں دیرء آئی گپ نہ جت۔ پدا آئی گشت۔
 ”حمل، تو زان ء مرچی موسم ہماروچ ء وڑا انت کہ گزین ء پمدامی مارا یلدا ت،
 اے موسم منا ہا ترا نگاں کاریت کہ آیانی ہرچی من شمشو شگ ء جہد ء اں، آگیشتر منا
 بیوار کناں۔“ ماہل ء انگت وتی چک نہ گردینت آ انگت دریگ ء ڈن ء چارگ ء
 ات۔ پدا درا جیس ہا موٹی ء بوت من ہم دریگ ء چارت ترمپ نون ہورت اتاں،
 بلے ہورتیز ات۔ ماہل نون وتی چک گردینت منا چارت ء۔

”گوات ء ترا دنزیں کت ء، من آپ کاراں وتی دست ء دیماشود۔“
 ماہل آپ آورت من وتی دست ء دیم ششتاں۔ گرد ء گردگیں جمبر گوستاں۔
 آزمان ء دیم اسپتیں جمبراں ساہیل کنگ ات۔ ساہت ساہت ء یک ء یک
 ترمپ کپت۔ من ماہل ء گشت من رواں کہ پدا منا ہور روگ ء نیلیت۔ من وا تر
 بوتان، دمکاں مردم گندگ نبوت۔ مزنیں دکے ء تاب وراں گڈی ء وتی کوئی ء دمک
 ء نزیک ء شتاں۔ انچوش من دمک ء دپ ء سر بوتان، ہور ء آپ چہ دمک ء درا یگ ء
 ات۔ یک برے من کوئی ء روگ ء سوڑت۔ پدا من وا تر بوتان، پھل ء نیمگ ء
 روگ ء لگلیتاں۔ روبرکت ء نیمگ ء سیائیں جمبر ء چست بوج ء ات۔ من داں
 پھل ء سر بوتان، جمبر اتک، ترندیں گرد ء گردگ بندا ت بوت۔ پھل ء آدم ء ہلک
 ء من نپت ء کپگ ء دیست۔ آئی رزن ء درسیں ہلک چوروچ ء رزن ء ودی
 بوت۔ من پھل ء نزیک ء اتاں سیائیں ء تھاریں جمبر ء ہور یلدا ت۔ پھل ء سرا من
 اشتات جھل ء کور ء آپ ء چارت۔ آپ سک مزن ات۔ گزین منا یا ت اتک۔

پھل ۽ ڪلاٺنگااں سن گردااں ڪت۔ من جڙت گزین ۽ دؤر ڪنگ ۽ جاگه باریں ڪجام
انت۔ منی سرجهل ات، ڪور ۽ آپ چارگ ۽ اتاں داں پشت ۽ آواز ۽ اتک۔
”حمل، اُشت!“

من تی چڪ گردینت، دومرد منی پشت ۽ پیداڪ ات، دویناں ٺاریں گون
ات، یکے ۽ ٺاریں منی چمانی تهاجت، چه ٺاریں ۽ رڙن ۽ منی چم ڪور بوتان۔ من آیاں
جست ڪت ڪه۔

”شما ڪئے؟“

پسه اتک ”پولیس۔“

چار دہمی در

آ اتکاں منی نر یک ءیکے ء منی راستیں دست گپت، ءدومی ء چپیں دست، آیاں
برے رگرکت ء برے من وت کدم جت۔ من آپاں باز رند ء جست کت کہ منا کجا
برگ ء ات۔ بلے آیاں پسہ ندات۔ من وتی جست بر جاہ داشتاں، گڈی ء آدل سیاہ
بوتاں۔ یکے ء گشت۔ ”واجہ ء کرا۔“
”بلے چیا؟“ من جست کت۔

آیاں ہج نہ گشت۔ من انگت جست کت۔ آ اُشتاتاں یکے ء منایلدات دومی ء
منا مھر ء مھر ء داشت۔ ہمیشی ء کہ منایلدات مناز ہرز ہر ء چارت ء، پدا مناشہمات ء
ہتر ء دات گشت ء۔ ”دگہ جست ء اُسٹ!“

من گول آیاں هاموشی ء ہمراہ بوتاں، آیاں مناپولیس تھانہ ء برت۔ آیاں منا
یک تہاریں کوئی ء توک ء برت۔ یک ء منی کش ء اُشتات، آدگہ توک ء دگہ کمرہ ء
اُسٹ ات، آہائی تہاشت، داں دیر ء گار بوت۔ آپدا درا تک وتی ہمراہ ء گوانک
جت کہ توک ء بیائے۔

دو میناں وتی تپنگ مھر داشتاں۔ آیاں منا ہمراہ کت توک ء کمرہ ء برت اِش۔ آ
کمرہ ء تہادگہ دو مردم اُسٹ ات۔ من دو میناں ہیرت ہیرت چارتاں، گڈی ء من
یک ء پجا آورت۔ آ ملا مولا داد ات۔ دومی مردک ء یک جم ء منا چارت دگہ یک ء
ملا مولا داد ء ملا ء وتی سر چنڑینت۔

”ہمیشہ انت، نورشاد۔“ ملا مولا دادگشت۔

من نون سرپد بوتان کہ منا پولیس ء ء ذن ء گشت کہ منا واجہ ء کرا برگ ء اں، من زانت واجہ نام نورشاد انت۔ آئی جیگ سرانج ء سرا ہم نورشاد نبشہ ات، چہ آئی بیج ء من اے ہم زانت کہ نورشاد تھانہ ء کارمستر انت۔ نورشاد منا اشارہ دات کہ من آئی دیم پہ دیم کرسی ء سرا بہ ننداں۔

آئی اولی جست منا ہے کت کہ: ”تو ناصر سالک ء زان ءے؟“
”ھمو۔“ من پہ دات۔

”چوں زان یے؟ منی متلب ایش انت۔ آئی ء سیادی چی بوتگ؟“ نورشاد
منا جست کت۔

من آرا گشت کہ: ”ناصر سالک ء دکان مے دمک ء بوتگ، ء ناصر سالک منی
هد امرز میں نا کو ء جگر میں سنگت بوت ء۔“
نورشاد کندت ملا ء چارت ء۔

”تو وتی دپ ء دز گایے، تو وتی هد امرز میں نا کو ء سنگتی ء ناصر سالک ء ہماہنگی
ء چہ نپ زرنگ، چہ آئی ء وام کت ء، پدا آرا.....“ نورشاد وتی گپ
سرجم نہ کت۔ منا گوں جستیں دیم چارت ء۔
”تنی متلب چی انت؟“ من گشت۔

”من اے گشگ لوٹاں، گڈی ء تو آرا کشتگ۔“ پولیس ء کارمستر نورشاد نونوں
گوں ترندی ء گشت۔

”تو چی کشتگایے؟ درسیں دنیا ء زانت، ناصر سالک ء آئی جند ء چک ء
 عبدالرشید ء کشتگ، تو دامانی گپ ء ءے، منی دام ایوک ء دو ہزار بوتگاں، پہ تو ہزار ء
 من چوں مردم ء کشاں؟“ من گپ هلاس کت ٹوئیں ساھے کشت۔
 ”تئی اے مجال تو عبدالرشید ء گشے آئی وتی پت کشتگ!“ نورشاد زہر ء بوت وتی
 چھے ء درگڑینتاں۔ نورشاد ء دگہ گپ نہ جت، هاموش بوت۔ پدا ملا مولاداد گپ ء
 لگت۔

”تو حمل، آروچی کبرستان ء مناباز بے نیس جست کت۔ من ترا یک جست ء
 کناں۔ آئی پسہ ایوک ء ”ھسو“ یا
 ”اناں“ گیشتر گپ مہ جن۔“

من اجکہ بوتان باریں ملا ء جست چی وڑین ء بیت۔
 من گشت کہ: ”تئی جست چی انت؟“

”ترھد ء سراسک است؟“ ملا ء منا جست کت، پدا منی دپ ء تہا چارت ءے۔
 ”بچار، ملانوں اے ہمیں باوہت ء وھد نہ انت، شامتنگہ منا اے نہ گشت ء کہ
 شماچیا مناد ء آورت ء!“ من آیاں گشت۔

ملا ء پولیس ء کارمستر نورشاد ء چارت۔ پدا نورشاد پہ منی ترسینگ ء وتی چم
 درگڑینتاں گشت ءے۔ پسہ بدے ”ھسو“ یا ”اناں۔“
 ”اناں!“ گڈی ء من پسہ دات۔

”بچ ء تپندگ ء بدے!“ نورشاد ء اشناگیں پولیس ء گشت۔ آئی وتی تپنگ

نورشاد ء دات۔ نورشاد پداوتی گپ برجاہ داشت گشت کہ: ”تئی وڑیں ہیالے
مردماں مے چاگردہ صہء زندء گوا ازینگ ء حق نیست۔“

آئی تپنگ کاک کت، منی پیشانی ء سراداشت۔ من نون آئی دست چار اتاں۔
آئی لنگ ٹریگرے ء سرات۔ منا باورے نہ کت کہ اے منی زندمان ء گڈی ء وهد
انت۔ آئی ٹریگر کجیت۔ یکبرے منی بدن ء گرمی ء تالان بوت۔ پدا گشاد کشادء
آگرمی گوں سارتی ء بدل بوت۔ من مارت منی ارواہ ماں منی بدن ء نہ انت۔

من وتی چم پچ کتاں۔ اولی چیز من دیست تپندگ ءئل ملاء چست کتگ ات۔

تیر ء ایوک ء منی موداں لپاشاں کت ء شت۔

”نورشاد، تو گنوک ء ایشرا چوزوت کُش ء، منا منی سنگت عبدالرشید چہ پاہوء
رکھینگی انت۔ آئی ء ایوک ء اے رکھینت کنت۔“ ملا ء منی نیمگ ء اشارہ کت، ء
زہر زہر ء گشتے۔

من گوں ملاء گپاں ہیران اتاں کہ من چوں عبدلرشید چہ پاہو ء رکھینت
 کناں۔ آیاں منا آمیدگس ء برت۔ آیاں منا اے بھتام جت کہ من ناصر سالک ء
 کشتہ، بلے الم اگاں یک ء مرد مئے کشتیت آراپہ کشتگ ء مول ء مراد ء بیت۔ پولیس ء
 ملا اے جیڑگوں اے گپاں هلاس کت کہ: ”حمل ء پہ دو مول ء مراد ء ناصر سالک
 کشتگ، یک ء ایش انت کہ حمل ء چہ ناصر ء مزینں کسا سے ء وام کرتگ۔ چہ اے
 وامانی ترس ء آئی ناصر سالک کشتگ ء دو مول ء مراد ایش انت کہ حمل ء دزی ء ہم
 دل ء بوتہ۔ حمل ناصر سالک ء کشتگ ء زر ہم دز اگاں۔“

انچوش جج ء منا اے بھتامانی باروا جست کت، گڑامن گشت۔ ”اے درستیں
 دروگ انت۔“

جج ء کندت گشتے!۔ ”دز کہ دزی کنت گڑا کجانیت!“

”من دزی نہ کت ء۔“ من گشت۔

جج ء درایننت۔ ”من مثالے دیگا آں۔“

آمیدگس ء درسیں مردم کندگ ء لگ اتاں۔ پولیس ء کارمستر نورشاد ء ملا ء منی
 سراکوش ء، ء دزی ء بھتام ء سرا آمیدگس ء باز جست ء پرس بوت۔ آمیدگس ء نورشاد
 ء ملا ء بھتامانی سراشک ہم کت۔ ملا ء وتی بھتام ء مہکم کنگ ء ہا ترا منی وتی زند ء باروا
 پٹ ء پول بندات کت۔ آئی آمیدگس ء دیما گشت۔

”حمل ء ہدانہ من ات۔ اگاں یکے ء ترس ء ہدامہ بیت، آئی دست ء

ہرچی بوت کنت۔“

گوں ملاء گپاں آمید گس هاموش بوت۔ ملاء وتی گپ دیما برت گشت ء۔

”اگاں شامیشی هیال ء حیرد گانی باروا بز ان ء، شما جگہ بے۔“

آئی پدا آمید گس ء منی ء آئی ماں کبرستان ء باوست ء ہم حال دات۔

آئی گشت۔ ”حمل، گوں وتی سلیس هیالاں گزین ء وتکشی ء ہم سکین دات ء، شام

زان ء اے کجا گرگ بوت ء، ایشی ء پولیس ء ہما پھل ء سرادز گیرکت ء کہ اُد ء گزین

وتکشی کت ء۔ مناشک انت، ایشی ہم دل ء بوت ء کہ من مرد مئے گشت ء، روج ء نہ

روج ء الم ء گرگ باں، چہ اے ترس ء اے پہ وتکشی ء پھل ء سراشت ء۔“

ملا ء آمید گس ء شک پر وشتاں۔ آئی بھتام مہکم بوت۔ آمید گس ء اے کیس داں

یک ماہے ء پہ گیشتر پٹ ء پول ء ہاترا مہتل کت۔ حج ء اے حکم دات کہ داں مہتلی ء

مدت سرجم نہ بیت، من جیل ء زندان ء باں۔ زندان ء داں دہ روج ء منی زبان ء

یک گابلے ہم در نہ یتک، منی گنگی ء سبب ہمیش انت کہ منی کرا کئے نہ یتک۔ بلے

زوت منی سنگتی گوں یک مردے بُوت۔ آئی پمن ورگ آورت، آئی وتی نام بخشین

گشت۔ بلے منا گشت ء کہ: ”تو منا بخشیش بکش، پرچا کہ منی سنگت منا بخشیش گشاں، تو

چہ آیاں یکے ء۔“

آئی منا جست کت کہ من جی کت ء کہ منی سرماں زندان ء کپت ء۔ من زانت

کہ بخشین منی کیس ء باروا زینکار انت آیوک ء گلا منا گپ جنگ لوٹیت۔ من انچوش

آرا وتی زند ء، ء بھتام ء باروا حال دات، آسک پمن

بونگ بوت۔

من نرانت وهد چوں گوزگ ء انت۔ یکر وچے بخششی ورگ آؤرت کشتئے۔
”آمیدگس ء تئی کیس ء گڈی پیسلہ بوتگ۔ ء ناصر سالک ء کوش ء سزاء تر ازند ء
جیل ء سزادیک بوتگ۔ ء عبدالرشید آجو بوتگ۔“

بخششیں مناہال دات کہ من ہما زندان ء برگ باں، کہ اُد ء ہما کیزی بنت، آیاں
توگیں زند زندان ء گوازینگی انت۔ من حیران بوتان کہ آمیدگس مناچوں اے وڑیں
سزادات کنت، وهدے من آمیدگس ء ساڑی نیاں۔ من دومی روچ ٹوئیں زندان ء
برگ بوتان۔ منا باورے نہ کت کہ داں من زندگاں اے توک ء اں۔ پرچا کہ مئے
ہاکم پنج سالے سرا بدل باں، نوکیں ہاکم وت ء مردم دوست کشاں۔ ہے ہاترا
آیاں، پاہو بندکت ء۔ بوت کنت دیم ء پنجین سالان دگہ ہاکم ء کیت۔ اے قانوند ء
بدل کنت ء پاہو ء قانوند ء کاریت۔

زندان ء کوئی ء، ء منی کوئی بس ہے یکیں فرق است ات، من وتی کوئی ء وتی
مرضی ء ڈن ء شت کت، بلے زندان ء کوئی اے کنجا ء کنجا ء ابید دگہ ہج جاگہ ء شت
نکناں۔ بلے آدگہ چیز درس یک ڈول اتاں۔ ہے ایوکی ء ہے تہاری!
ہے ہاترا پمنا زندمان ء زندان کیے انت۔

من گزین ء ہے گپ ء ہیال ء کپتاں کہ آئی گشتگ ات:
”اے زند ء ما مراد نہ دیستاں، لم ء دگہ زندے بہ بیت۔“

اے کدار جاوید مئے زردمان لہتمیں حاصل پہناتانی سرانہیں اتنگ کہ اے جاگرد و شمس
حکس محی کن انت۔ جاوید ارمان مئے جاگردی نادرا حیاتی سرانگد کنت ایثانی سراکپ جنت،
ایثانی بارواجمہ ایت ءوتی نمدہ تاہمین ایت ءکار بندیت۔

سعید عزیز اللہ

عزت اکیڈمی پنجگور

